सदोम आणि गमोराचा आक्रोश

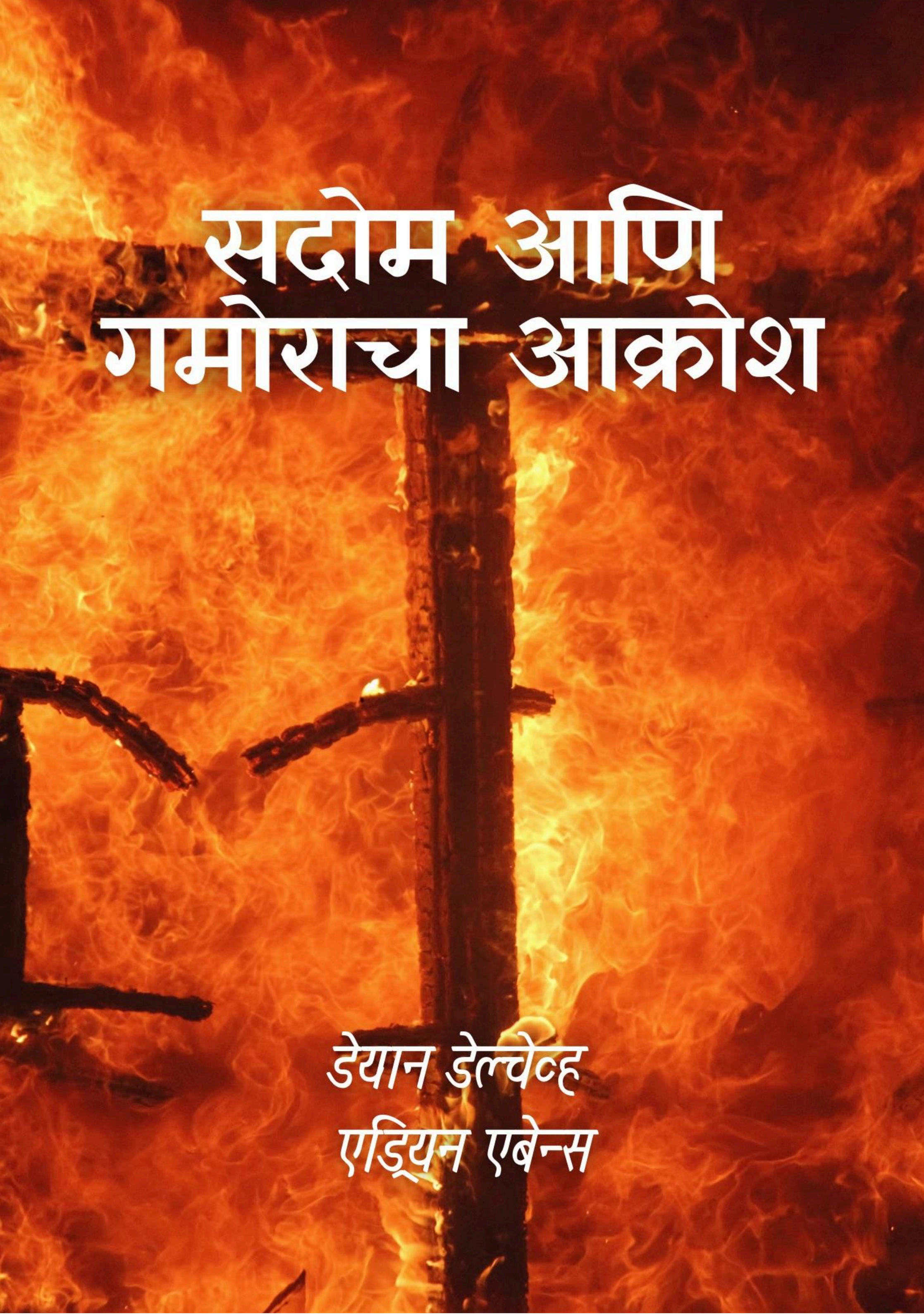

डेयान डेल्चेव्ह
एड्रियन एबेन्स

Deyan Delchev
Adrian Ebens

The Cry of Sodom and Gomorrah

MARANATHA MEDIA

www.maranthamedia.com

सामग्री

परमेश्वराने स्वर्गातून अग्नी आणि गंधक यांचा वर्षाव केला............................ 4
"उलटवणे" चा अर्थ...6
देवाचा क्रोध म्हणजे त्याचे तोंड लपवणे...10
क्रूस रहस्य उलगडतो.. 12
माणसांच्या पापांचा पृथ्वीवर परिणाम होतो.. 16
शहराचा नाश करण्यासाठी पाठवलेले दोन देवदूत... 23
बंद दार.. 29
दुष्टांचा शेवटचा नाश..31
सदोमच्या नाशाचा संदर्भ.. 38

परमेश्वराने स्वर्गातून अग्नी आणि गंधक यांचा वर्षाव केला.

पहिल्या वाचनात, हे स्पष्टपणे स्पष्ट होते की प्रभूने सदोम आणि गमोरावर थेट स्वर्गातून अग्नी ओतला:

> उपत्ती **19:24** नंतर परमेश्वराने सदोम आणि गमोरा या शहरांवर आकाशातून गंधक आणि अग्नि यांचा वर्षाव केला.

> अचानक आणि अनपेक्षितपणे, ढग नसलेल्या आकाशातून गडगडाट होईल तसे, वादळ आले. परमेश्वराने शहरांवर आणि सुपीक मैदानावर स्वर्गातून गंधक आणि अग्निचा वर्षाव केला; त्याचे राजवाडे आणि मंदिरे, महागडी घरे, बागा आणि द्राक्षमळे आणि आदल्या रात्री स्वर्गातील दूतांचा अपमान करणारे आनंदी, सुखप्रेमी जमाव - सर्व भस्म झाले. **{**पीपी १६२.२**}**

> देवाचा स्फोट किती सहजपणे त्या सुंदर परिस्थितीला कुरूप बनवू शकतो**{CTr 80.3}**

तथापि, आपण विल्यम मिलरच्या बायबलच्या अर्थ लावण्याच्या नियमांचे पालन केले पाहिजे, जे देवाने त्यांना एका मजबूत व्यासपीठावर उभे करण्यासाठी आगमन चळवळीला दिले होते:

> सिद्धांत समजून घेण्यासाठी, तुम्हाला ज्या विषयावर जाणून घ्यायचे आहे त्या विषयावरील सर्व शास्त्रवचने एकत्र आणा; नंतर प्रत्येक शब्दाचा योग्य प्रभाव पडू द्या आणि जर तुम्ही विरोधाभास न ठेवता तुमचा सिद्धांत तयार करू शकलात, तर तुम्ही चुकू शकत नाही. नियम ४

> जे लोक तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाची घोषणा करण्यात गुंतलेले आहेत, ते फादर मिलरने स्वीकारलेल्या योजनेनुसार शास्त्रवचनांचा शोध घेत आहेत. **{RH,** नोव्हेंबर २५, १८८४ परि. २३**}**

या गोष्टीच्या तपशीलात जाण्यापूर्वी, आपण पुढील प्रश्न उपस्थित करूया: बायबलमध्ये असे काही उदाहरण आहे का**(?)**जिथे देवाने थेट एखाद्याला मारले असे

म्हटले आहे, परंतु तरीही असे दाखवून दिले आहे की, तो मार थेट त्याच्याकडून आला नाही?

> ईयोब १:९-१२ तेव्हा सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “ईयोब देवाचे भय व्यर्थ मानतो का? (१०) तू त्याच्याभोवती, त्याच्या घराभोवती आणि त्याच्या सर्व वस्तूंभोवती कुंपण घातले नाहीस का? तू त्याच्या हातांच्या कामाला आशीर्वाद दिला आहेस आणि त्याची संपत्ती देशात वाढली आहे. (११) पण आता तू आपला हात पुढे करून त्याच्याकडे असलेल्या सर्व गोष्टींना स्पर्श कर, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुला शाप देईल. (१२) तेव्हा परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “पाहा, त्याचे सर्व काही तुझ्या हाती आहे; फक्त स्वतःवर हात उगारू नको.” म्हणून सैतान परमेश्वरासमोरून निघून गेला.

> ईयोब १:१६ तो बोलत असतानाच आणखी एक आला आणि म्हणाला, “देवाचा अग्नी आकाशातून पडला आहे, त्याने मेंढरे आणि दासदासी जळून खाक केले आहेत; आणि मी एकटाच बचावलो आहे (म्हणून)आणि तुला हे सांगू शकतो.”

> ईयोब २:३ आणि परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “माझा सेवक ईयोब, तू पाहिलास का? पृथ्वीवर त्याच्यासारखा दुसरा कोणी नाही. तो परिपूर्ण आणि सरळ आहे, देवाचे भय बाळगतो आणि वाईटापासून दूर राहतो. तरीही तू मला त्याच्याविरुद्ध विनाकारण नाश करण्यासाठी प्रवृत्त केलेस तरी तो त्याची सचोटी टिकून आहे.”

या प्रकरणात, ईयोबाच्या सेवकाला असे वाटले की अग्नी थेट देवाकडून आला आहे, तर देव स्वतः असे बोलतो की, जणू त्याने थेट ईयोबला मारले आहे. कारण सर्व शक्ती शेवटी त्याचीच आहे आणि त्याच्या परवानगीशिवाय काहीही होऊ शकत नाही.

> स्तोत्र **62:11** देव एकदा बोलला आहे, मी हे दोनदा ऐकले आहे: सामर्थ्य देवाचे आहे.

"उलटवणे" चा अर्थ

खरंच, देवाच्या परवानगीशिवाय काहीही घडू शकत नाही, तरीही याचा अर्थ असा नाही की शिक्षा किंवा प्रहार थेट त्याच्याकडून येतो. आता आपण सदोम आणि गमोराच्या गोष्टीत काय घडले ते अधिक काळजीपूर्वक पाहूया:

> अनुवाद **29:23** आणि त्याची सर्व जमीन गंधक, क्षार आणि जळून गेली आहे, त्यामुळे ती पेरली जात नाही, पिकवली जात नाही आणि गवत उगवत नाही, जसे उलथून पडते.कायपमा**[H4114]** सदोम, गमोरा, अदमा आणि सबोईम यांचा, ज्यांचा परमेश्वराने नाश केला.הפך **[H2015]** त्याच्या रागात, आणि त्याच्या क्रोधात.

जेव्हा मोशे त्या शहरांच्या नशिबाचे वर्णन करतो तेव्हा तो दोन क्रियापदे वापरतो ज्यांचे भाषांतर येथे उलथवणे असे केले आहे. पहिल्या **[H4114]** चा अर्थ विनाश असा होतो, तर दुसऱ्याचा अर्थ काहीतरी वेगळा आहे:

> एच२०१५
>
> הפך
>
> हाफक
>
> हॉव-वक'
>
> एक आदिम मूळ; उलटणे किंवा उलटणे; उलटे करणे {परतणे} विकृत करणे: - **X** {बनणे} {बदलणे} {येणे} असणे
> {रूपांतरित} {देणे} [एक {बेड] बनवा} उलथवून टाका ({-वळण}) {विकृत} {निवृत्त} {टंबल} वळा ({पुन्हा} {बाजूला} {परत} सर्व बाजूंनी {विरुद्ध}).

पवित्र शास्त्रातील हा शब्द केवळ अनावश्यक असू शकत नाही, म्हणून दुसरा शब्द विनाशाच्या पद्धतीवर प्रकाश टाकतो, जो काही कारणास्तव एखाद्या प्रकारच्या

उलट्याशी संबंधित होता. या शब्दाचा सर्वात सामान्य वापर म्हणजे वळणे. पुढील वचनात देवाने शापाला आशीर्वादात कसे बदलले हे दाखवण्यासाठी हाच शब्द वापरला आहे:

> नहेम्या **13:2** कारण त्यांनी इस्राएल लोकांना अन्नपाणी देऊन भेट दिली नाही, तर बलामला शाप देण्यासाठी त्यांच्याविरुद्ध पैसे दिले. पण आमच्या देवाने त्या शापाचे आशीर्वादात रूपांतर केले.

शौलाचे देवाकडे रूपांतरणाचे वर्णन करण्यासाठीही हाच शब्द वापरला जातो.

> १ शमुवेल १०:९ आणि असे झाले की, शमुवेलापासून निघून जाण्यासाठी त्याने पाठ फिरवली तेव्हा देवाने त्याला दुसरे हृदय दिले; आणि त्या दिवशी ती सर्व चिन्हे प्रत्यक्षात आली.

इजिप्शियन लोक इस्राएली लोकांविरुद्ध कसे उभे राहिले याचे वर्णन करण्यासाठी हाच शब्द वापरला जातो.

> स्तोत्र १०५:२३-२५ इस्राएल मिसरमध्ये आला; आणि याकोब हामच्या देशात राहिला. (२४) त्याने आपल्या लोकांना खूप वाढवले; आणि त्यांना त्यांच्या शत्रूंपेक्षा बलवान केले. (२५) त्याने त्यांचे मन त्याच्या लोकांचा द्वेष करण्यास आणि त्याच्या सेवकांशी कपटाने वागण्यास वळवले.

देवाने इजिप्तच्या लोकांना इस्राएली लोकांविरुद्ध कसे वळवले? त्याने त्यांना आशीर्वाद देण्यासाठी योसेफाला पाठवले आणि योसेफद्वारे त्यांना एक श्रीमंत आणि बलवान राष्ट्र बनवले.

> राजाने जाहीरपणे कबूल केले की योसेफच्या देवाच्या दयाळू हस्तक्षेपामुळेच इजिप्तमध्ये भरपूर आनंद झाला, तर इतर राष्ट्रे दुष्काळाने नष्ट होत होती. त्याने हे देखील पाहिले की योसेफच्या व्यवस्थापनाने राज्य खूप समृद्ध केले होते आणि त्याच्या कृतज्ञतेने याकोबाच्या कुटुंबाला शाही कृपेने वेढले होते.
>
> पण जसजसा काळ पुढे सरकला, तसतसे इजिप्त ज्या महान माणसाचे

> इतके ऋणी होते आणि त्याच्या श्रमांनी आशीर्वादित झालेली पिढी कबरेत गेली. आणि "इजिप्तवर एक नवीन राजा उदयास आला, जो योसेफला ओळखत नव्हता." असे नाही की तो योसेफच्या राष्ट्रासाठी केलेल्या सेवेबद्दल अनभिज्ञ होता, परंतु तो त्यांना मान्यता देऊ इच्छित नव्हता आणि शक्य तितके त्यांना विस्मृतीत पुरू इच्छित होता. {पीपी २४१.२-३}

इजिप्शियन लोकांची मने खऱ्या देवाकडे वळवण्यासाठी देवाच्या दयेमुळे ते त्याच्याविरुद्ध झाले. स्वर्गातील देवाप्रती कृतज्ञतेचे ऋण वाटण्याऐवजी, त्यांनी असा संशय घेण्याचे निवडले की इस्राएल त्यांना उलथवून राष्ट्रावर ताबा मिळवण्याचा प्रयत्न करेल.

वळण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या या हिब्रू शब्दाची सर्वात आश्चर्यकारक गोष्ट म्हणजे राष्ट्रांना सत्यात रूपांतरित करण्यात चौथ्या देवदूताच्या कार्याचे वर्णन करण्यासाठी हा शब्द वापरला जातो.

> यशया ६०:१-५ ऊठ, प्रकाशमान हो; कारण तुझा प्रकाश आला आहे आणि परमेश्वराचे तेज तुझ्यावर उदय पावले आहे. (२) कारण पाहा, अंधार पृथ्वीला व्यापून टाकील आणि लोकांवर घोर अंधकार येईल; पण परमेश्वर तुझ्यावर उदय पावेल आणि त्याचे तेज तुझ्यावर दिसून येईल. (३) आणि राष्ट्रे तुझ्या प्रकाशाकडे येतील आणि राजे तुझ्या उदयाच्या तेजाकडे येतील. (४) सभोवताली डोळे वर करून पाहा: ते सर्व एकत्र जमले आहेत, ते तुझ्याकडे येत आहेत; तुझी मुले दूरवरून येतील आणि तुझ्या मुली तुझ्या बाजूला दूध पाजतील. (५) मग तू पाहशील आणि एकत्र वाहू लागेल, आणि तुझे हृदय भयभीत होईल आणि मोठे होईल; कारण समुद्राचे समृद्धी तुझ्याकडे परत येईल **[H2015]**, राष्ट्रांचे सैन्य तुझ्याकडे येईल.

आपल्याला माहित आहे की शेवटच्या काळात जरी बरेच लोक धर्मांतरित होतील किंवा सत्याकडे वळतील, तरी जगातील बहुतेक लोकांची मने सत्य आणि देवाच्या लोकांविरुद्ध वळतील आणि ते त्यांचा नाश करण्याचा प्रयत्न करतील.

आणि संकटाच्या सुरुवातीस, आम्ही पवित्र आत्म्याने भरले गेलो आणि शब्बाथाची घोषणा अधिक पूर्णपणे केली. यामुळे चर्च आणि नामांकित ॲडव्हेंटिस्ट संतप्त झाले, [हृदये वळली] कारण ते शब्बाथ सत्याचे खंडन करू शकले नाहीत. आणि यावेळी देवाच्या निवडलेल्या सर्वांनी स्पष्टपणे पाहिले की आपल्याकडे सत्य आहे, आणि ते बाहेर आले [हृदये वळली] आणि आमच्यासोबत छळ सहन केला. मी तलवार, दुष्काळ, रोगराई आणि देशात मोठा गोंधळ पाहिला. दुष्टांना वाटले की आम्ही त्यांच्यावर न्यायदंड आणला आहे, आणि ते उठले आणि पृथ्वीवरून आम्हाला काढून टाकण्याचा सल्ला घेतला, असा विचार करून की मग वाईट थांबेल. **{EW 33.2}**

देवाचा क्रोध म्हणजे त्याचे तोंड लपवणे

अनुवाद २९:२३ मधील वचन असेही म्हणते की प्रभूने हे "त्याच्या क्रोधात आणि क्रोधात" उलथवून टाकले. तरीही प्रभू आपल्यासारखा नाही, त्याचे विचार आणि त्याचा क्रोध आपण त्यांना जसे समजतो तसे नाही. जेव्हा बायबल देवाच्या क्रोधाबद्दल आणि त्याच्या क्रोधाबद्दल बोलते तेव्हा ते मानवी भाषेत हे सांगते.:

> रोमकरांस ३:५ पण जर आपले अनीतिमान कृत्य देवाचे नीतिमत्व दर्शविते, तर आपण काय म्हणावे? देव आपल्यावर क्रोध आणण्यास अन्यायी आहे? (मी मानवी पद्धतीने बोलतो.)

जर देवाचा क्रोध हा देवाकडून थेट येणारा नसला, तर मग जेव्हा ते शब्द वापरले जातात तेव्हा खरोखर काय होते?

> यिर्मया ३३:५ ते खास्द्यांशी लढायला येतात, पण ते त्यांना अशा माणसांच्या मृतदेहांनी भरण्यासाठी आहेत ज्यांना मी माझ्या क्रोधाने आणि क्रोधाने मारले आहे आणि ज्यांच्या सर्व दुष्टाईमुळे मी या शहरापासून माझे तोंड लपवले आहे.

देवाचा राग म्हणजे त्याच्या चेहऱ्याचे लपवणे होय. अशा प्रकारे प्रभु अद्माह आणि झेबोईम या दोन शहरांवर रागावला — जी सोदोम आणि गोमोऱ्याबरोबर नष्ट केली गेली होती..

> होशेय ११:८ एफ्राईम, मी तुला कसे सोडून देऊ? इस्राएल, मी तुला कसे सोडवू? मी तुला अदमासारखे कसे करू? मी तुला सबोईमसारखे कसे करू? माझे हृदय माझ्या आत वळले आहे, माझे पश्चात्ताप पेटले आहेत.

या उदाहरणातील तरतूद दर्शवते की प्रभूने त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निवडीच्या परिणामांवर सोडले - त्यांचा पिता म्हणून त्याच्यासाठी खूप वेदनादायक असे काहीतरी:

> यशया ३:९ त्यांच्या चेहऱ्याचे स्वरूप त्यांच्याविरुद्ध साक्ष देते; ते सदोमप्रमाणे आपले पाप जाहीर करतात, ते ते लपवत नाहीत. त्यांच्या

जीवाचे वाईट होईल कारण त्यांनी स्वतःचेच वाईट केले आहे.

गलतीकर ६:७-८ फसू नका; देवाची थट्टा होत नाही; कारण माणूस जे काही पेरतो तेच तो कापेल. (८) कारण जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो तो देहस्वभावापासून नाशाचे पीक घेईल; परंतु जो आत्म्यासाठी पेरतो तो आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवनाचे पीक घेईल.

क्रूस रहस्य उलगडतो

नैसर्गिक मनुष्य पापात स्वतःचा नाश करणारा गुण आहे असे मानत नाही आणि म्हणूनच त्याला वाटते की पाप करणाऱ्यांना शिक्षा करण्यासाठी देवाने स्वतः हस्तक्षेप केला पाहिजे. पापाचे वेतन मृत्यू आहे असे ते मानत नसल्यामुळे, त्यांना वाटते की देवच दुष्टांना थेट शिक्षा करेल. तथापि, यशया आपल्याला स्पष्टपणे सांगतो की, सदोमच्या रहिवाशांनी स्वतःला वाईटाची शिक्षा दिली. प्रश्न असा आहे: हे कसे घडते? त्या ५ शहरांच्या वाईट गोष्टी त्यांच्यावर परत आल्यावर आपण या प्रक्रियेचे रहस्य कसे उलगडू शकतो?

> क्रूसाचे रहस्य इतर सर्व रहस्ये स्पष्ट करते. कॅलव्हरीमधून येणाऱ्या प्रकाशात, देवाचे गुण ज्यांनी आपल्याला भीती आणि विस्मयाने भरले होते ते सुंदर आणि आकर्षक दिसतात. दया, कोमलता आणि पालकांचे प्रेम पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्यासह मिसळलेले दिसते. आपण त्याच्या सिंहासनाचे वैभव, उंच आणि उंचावलेले पाहतो, तेव्हा आपण त्याचे चरित्र त्याच्या कृपेच्या प्रकटीकरणात पाहतो आणि "आमचा पिता" या प्रिय पदवीचे महत्त्व पूर्वी कधीही न पाहिलेल्यापेक्षा जास्त समजतो. **{GC 652.1}**

देवाच्या पुत्राला त्याच्या पित्याने आपल्या पापांसाठी मारले नाही, तर त्याने त्या पापांनी स्वतःवर घेतल्या आणि त्यांनी त्याच्या आत्म्याला मृत्युदंड दिला. तरीही नैसर्गिक मनुष्याने "त्याला देवाकडून मारलेला, मारलेला आणि पीडित वाटले." यशया ५३:४. आपल्या पापांचा त्रास सहन करण्याच्या अनुभवामुळे देवाच्या पुत्राला असे वाटले की, तो देवापासून दूर गेला आहे - जणू काही पित्याने त्याचे तोंड त्याच्यापासून वळवले आहे किंवा लपवले आहे, तर देव तिथे होता आणि त्याने त्याच्या पुत्रासोबत दुःख सहन केले.

> "एफ्राईम, मी तुला कसे सोडून देऊ? इस्राएल, मी तुला कसे सोडवू? मी तुला अदमासारखे कसे करू? मी तुला सबोईमसारखे कसे करू?... देव आपल्या पापांसाठी त्याच्या पुत्राला धरून देण्याची परवानगी देतो."

तो स्वतः पापवाहकाच्या संदर्भात न्यायाधीशाचे स्वरूप धारण करतो, आणि एका प्रेमळ पित्याच्या स्वभावातून स्वतःला बाजूला करतो.
{टीएम २४५.२}

> त्या दाट अंधारात देवाची उपस्थिती लपलेली होती. तो अंधाराला आपला मंडप बनवतो आणि मानवी डोळ्यांपासून त्याचे वैभव लपवतो. देव आणि त्याचे पवित्र देवदूत वधस्तंभाच्या बाजूला होते. पिता त्याच्या पुत्रासोबत होता. तरीही त्याची उपस्थिती प्रकट झाली नव्हती. जर त्याचे वैभव ढगातून चमकले असते तर, प्रत्येक मानवी पाहणारा नष्ट झाला असता. आणि त्या भयानक वेळी ख्रिस्ताला पित्याच्या उपस्थितीने सांत्वन मिळणार नव्हते. त्याने एकटाच द्राक्षारसाचे कुंड तुडवले आणि लोकांपैकी कोणीही त्याच्यासोबत नव्हते. **{DA 753.4}**

पाप वाहक म्हणून, ख्रिस्ताला आता त्याच्या पित्याचे सौम्य रूप दिसत नाही, तर तो त्याला एका न्यायाधीशाच्या रूपात पाहतो, जो पित्याच्या प्रेमळ गुणांपासून वंचित आहे. पाप हे या जाणिवेचे कारण आहे, आणि केवळ ख्रिस्तच त्या अभेद्य काळ्या ढगाला छेदून त्याच्या पित्याच्या खऱ्या चारित्र्याच्या अदृश्य वास्तवाला विश्वासाने धरून राहू शकला. शारीरिक मनुष्याला असा विश्वास नसतो आणि जेव्हा देवाचा क्रोध देवाच्या चेहऱ्यावरून वळल्यासारखे वाटेल तेव्हा तो देवाच्या दयेला धरू शकत नाही. ख्रिस्ताला मानवांना होणाऱ्या सर्व त्रासांनी ग्रासले आहे. ख्रिस्त त्यांच्या पापांमध्ये नाश पावणाऱ्यांच्या दुःखात आणि मृत्यूमध्ये क्रूसाचा अनुभव घेतो.

> यशया ६३:९ त्यांच्या सर्व संकटात तो दुःखी झाला, आणि त्याच्या उपस्थितीच्या दूताने त्यांना वाचवले; त्याच्या प्रेमाने आणि करुणेने त्याने त्यांना मुक्त केले; आणि त्याने त्यांना वाहून नेले आणि प्राचीन काळापासून वाहून नेले.

> **Rev 11:8** आणि त्यांचे मृतदेह मोठ्या शहराच्या रस्त्यावर पडतील. त्या शहरांना आध्यात्मिक अर्थाने सदोम आणि इजिप्त असे म्हणतात. जिथे आपल्या प्रभूला वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते.

सदोम आणि गमोरामध्ये क्रूसाच्या गूढतेचा उलगडा झाल्यामुळे त्यांच्या नाशाची नेमकी प्रक्रिया स्पष्ट होण्यास मदत होईल. सदोम आणि गमोराच्या रहिवाशांना

आपल्या पित्याने वैयक्तिकरित्या नष्ट केले नाही, तर त्यांच्या पापांच्या एकाग्रतेने एक संपूर्ण ज्वलंत वादळ निर्माण झाले,जे तेव्हाच भडकू शकते जेव्हा पिता वेदनादायकपणे आणि अनिच्छेने त्या शहरांपासून आपले तोंड फिरवतो. प्रक्रिया काळजीपूर्वक पहा:

> सदोम आणि गमोराच्या नाशात, आपण पाहतो की प्रभु हस्तक्षेप करेल; स्वर्गातून अग्नी खाली आला आणि या दुष्ट शहरांचा नाश केला. वेळोवेळी प्रभूने त्याच्या कार्याची पद्धत प्रकट केली आहे. पृथ्वीवर काय घडत आहे याची त्याला जाणीव आहे. आणि जेव्हा संकट येते तेव्हा तो स्वतःला प्रकट करतो आणि सैतानाच्या योजना पूर्ण होण्यास अडथळा आणतो. त्याने अनेकदा राष्ट्रांसोबत, कुटुंबांसोबत आणि व्यक्तींसोबतच्या गोष्टींना संकटात आणू दिले आहे, जेणेकरून त्याचा हस्तक्षेप चिन्हांकित होऊ शकेल... **{TSA 52, 53}**

लक्षात घ्या की(,) पृथ्वीवर काय घडत आहे याची प्रभुला जाणीव आहे. मानवी पापामुळे पृथ्वीवर किती दबाव आहे हे त्याला अचूकपणे माहिती आहे. जेव्हा येशू सदोम आणि गमोरा यांच्या शिक्षेबद्दल बोलतो तेव्हा तो त्याच्या पित्याचा किंवा स्वतःचा वैयक्तिकरित्या त्याला चिथावणी देणारा म्हणून उल्लेख करत नाही:

> लूक १७:२६-३० आणि जसे नोहाच्या काळात होते, तसेच मनुष्याच्या पुत्राच्या काळातही होईल. (२७) नोहा तारवात गेला त्या दिवसापर्यंत ते खात होते, पीत होते, लग्न करत होते आणि त्यांचे लग्न लावून देत होते, आणि पूर आला आणि सर्वांचा नाश झाला. -
> (२८) तसेच लोटाच्या दिवसात झाले होते; ते खात होते, पीत होते, खरेदी करत होते, विक्री करत होते, लागवड करत होते, बांधत होते; (२९) पण ज्या दिवशी लोट सदोममधून बाहेर पडला त्याच दिवशी आकाशातून अग्नि आणि गंधक यांचा पाऊस पडला आणि सर्वांचा नाश झाला. (३०) मनुष्याचा पुत्र प्रकट होईल त्या दिवशीही असेच होईल.

भविष्यवाणीचा आत्मा त्या घटकांच्या अशांततेचे कारण काय होते ते प्रकट करतो:

> पापात रमल्यामुळे, जग सदोम आणि गमोराच्या काळात आणि जसे होते तसे भ्रष्ट होत चालले आहे.

जलप्रलयापूर्वीचे दिवस. येशूने म्हटले की(,)समाजाची ही स्थिती त्याच्या येण्याचे चिन्ह असेल. तो म्हणाला: “जशी नोहाच्या काळात होती, तशीच मनुष्याच्या पुत्राच्या काळातही असेल. नोहाने तारवात प्रवेश केला त्या दिवसापर्यंत ते खात होते, पीत होते, लग्न करत होते, त्यांचे लग्न होत होते, आणि पूर आला आणि त्याने सर्वांचा नाश केला. तसेच लोटाच्या काळात होते; ते खाल्ले, पीत होते, खरेदी करत होते, विक्री करत होते, लागवड करत होते, बांधत होते; पण ज्या दिवशी लोट सदोममधून बाहेर पडला त्याच दिवशी आकाशातून अग्नीचा आणि गंधकाचा पाऊस पडला आणि त्या सर्वांचा नाश झाला. ज्या दिवशी मनुष्याचा पुत्र प्रकट होईल त्या दिवशीही असेच होईल.” सदोमवर विनाशाची आग आणणारी पापे आज केली जातात आणि शेवटच्या विनाशाच्या दिवसासाठी जगाला वेगाने पिकवत(फितवत) आहेत. मादक दारू आणि अनैतिक प्रथांमध्ये गुंतणे, आपल्या सर्व शहरांमध्ये आणि गावांमध्ये सामान्य आहे आणि शेवटचा महान दिवस जगावर घाई करत आहे. {आरएच १ मे १८९४, परिच्छेद ३}

माणसांच्या पापांचा पृथ्वीवर परिणाम होतो

येथे आपल्याला असे सांगितले आहे की(,) त्या विशिष्ट पापांमुळे सदोम आणि गमोरा तसेच पूर्व जगावर विनाश ओढवला. आपण हे देखील लक्षात घेतो की सदोमच्या पापांमुळेच विनाशाची आग लागली; ते इतर कोणत्याही घटकाने घडवले नाही. पण अशी प्रक्रिया कशी शक्य आहे?

> यशया२४:४-९ पृथ्वी शोक करते आणि कोमेजते, जग कोमेजते आणि कोमेजते, पृथ्वीवरील गर्विष्ठ लोक कोमेजतात. (५) पृथ्वी तिच्या रहिवाशांमुळे भ्रष्ट झाली आहे; कारण त्यांनी कायदे मोडले आहेत, नियम बदलले आहेत, सार्वकालिक करार मोडला आहे. (६) म्हणून शापाने पृथ्वी गिळंकृत केली आहे, आणि त्यात राहणारे उजाड झाले आहेत; म्हणून पृथ्वीवरील रहिवासी जाळले आहेत आणि थोडेच लोक उरले आहेत. (७) नवीन द्राक्षारस शोक करतो, द्राक्षवेल कोमेजते, सर्व आनंदी मनाने उसासे टाकतात. (८) डफचा आनंद थांबतो, आनंद करणाऱ्यांचा आवाज संपतो, वीणेचा आनंद थांबतो. (९)
>
> ते गाण्याच्या साथीने द्राक्षारस पिणार नाहीत;
>
> ज्यांनी ती मद्यपेय प्यायली, त्यांच्यासाठी ती कडू होईल.

हे आपल्याला सांगते की, जेव्हा लोक मद्यपान आणि द्राक्षारसाचा वापर यांसारख्या पापांचा अभ्यास करतात, तेव्हा पृथ्वी स्वतःच तिच्या रहिवाशांखाली भ्रष्ट होते. एलेन व्हाईट हे भ्रष्ट होणे थेट सदोम आणि गोमोऱ्हाच्या प्रसंगाशी जोडून स्पष्ट करतात.

> विल्यमस्पोर्टच्या उजाडपणाकडे पाहताना, आम्हाला त्या काळाची आठवण झाली जेव्हा जग जलप्रलयात बुडाले होते. आमच्या कल्पनेत आम्हाला नोहाच्या काळातील भयानक विनाशाचे दृश्य अंधुकपणे दिसत होते. आम्हाला दुष्ट सदोमच्या जळत्या जाळण्याचा विचार आला, जेव्हा पृथ्वी तिच्या रहिवाशांनी दूषित झाली होती आणि आम्हाला आठवले

> की(,) आम्ही जुन्या जगावर न्यायदंड येण्यापूर्वीच्या काळात जगत होतो. देवाचा आत्मा आता पृथ्वीवरील लोकांपासून दूर जात आहे. {आरएच १३ ऑगस्ट १८८९, परिच्छेद ८}

प्रभू आपल्याला कळवतात की सदोम आणि गमोरा येथे मोठ्या प्रमाणात झालेल्या लैंगिक विकृतीमुळे पृथ्वी देखील दूषित झाली आहे. त्या दोन शहरांच्या नाशात आपण पृथ्वी दूषित झाल्याचे परिणाम आणि परिणाम पाहू शकतो. कनानच्या लोकांच्या विकृतींच्या बाबतीतही आपल्याला कारण आणि परिणामाची हीच प्रक्रिया दिसते.

> लेवीय १८:२५-२९ आणि ती भूमी भ्रष्ट झाली आहे; म्हणून मी तिच्या पापाची शिक्षा तिच्यावर करतो आणि ती भूमी तिच्या रहिवाशांना बाहेर काढते. (२६) म्हणून तुम्ही माझे नियम आणि माझे नियम पाळावेत आणि यापैकी कोणतेही घृणास्पद कृत्य करू नये; तुमच्या स्वतःच्या राष्ट्रातील कोणीही किंवा तुमच्यामध्ये राहणाऱ्या कोणत्याही परक्या व्यक्तीनेही करू नये. (२७) (कारण तुमच्या आधीच्या देशातील लोकांनी या सर्व घृणास्पद कृत्ये केली आहेत आणि त्यामुळे ती भूमी भ्रष्ट झाली आहे;) (२८) जेणेकरून तुम्ही ती भ्रष्ट कराल तेव्हा ती भूमी तुम्हालाही बाहेर टाकणार नाही, जसे तिने तुमच्या आधीच्या राष्ट्रांना बाहेर काढले होते. (२९) कारण जो कोणी यापैकी कोणतेही घृणास्पद कृत्य करेल, तो देखील त्यांच्या लोकांमधून काढून टाकला जाईल. पृथ्वी स्वतःच भरलेली आहे.

तेथील रहिवाशांच्या पापांसह आणि ते त्यांच्या बंडखोरीला साठवते. पृथ्वीवर राज्य करणारे कायदे, जे परमेश्वराने चांगल्यासाठी दिले होते, ते अशा प्रकारे अपराध्यांसाठी विनाशाचे साधन बनले आहेत.

माणसाच्या कथित ज्ञानाखाली, निसर्गाला तिथे ठेवले जाते जिथे ती एक विनाशकारी संस्था बनते. माणसाला फक्त आशीर्वाद देण्यासाठी दिलेल्या चांगल्या गोष्टी शापात रूपांतरित होतात. दारू आणि मद्याच्या वापराने माणूस भूकेचे गुलाम बनतो. देव वाईटाचे चांगल्यात रूपांतर करण्यासाठी हस्तक्षेप करत नाही आणि चमत्कार करत नाही; कारण त्याने सर्व निसर्गाला त्याच्या शाश्वत नियमांच्या अधीन ठेवले आहे.तो म्हणतो की दुष्टांना शांती मिळू देऊ नका. सर्व काही त्याच्याशी युद्ध करू द्या. आणि निसर्ग उत्तर देतो, "कोणताही राहणार नाही." जर मनुष्य स्वतःला स्वतःच्या हातात घेतो, स्वतःला त्याच्या मनाप्रमाणे वागवतो, जर तो देव आणि निसर्गाविरुद्ध काम करतो, तर त्याचे भोग त्याच्यासाठी मृत्यूचे साधन बनतील. **{3MR 344.2}**

देवाच्या हाताखाली, निसर्ग देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्यांविरुद्ध काम करतो. ती तिच्या विध्वंसक घटकांना तिच्या छातीत धरून ठेवते जोपर्यंत ते मानवाचा नाश करण्यासाठी आणि पृथ्वी शुद्ध करण्यासाठी बाहेर पडतील. जेव्हा फारोने मोशे आणि अहरोन यांच्याद्वारे देवाचा अवमान केला आणि म्हटले, "परमेश्वर कोण आहे की मी त्याची वाणी ऐकावी? मी परमेश्वराला ओळखत नाही, आणि मी इस्राएलला जाऊ देणार नाही" [निर्गम ५:२], तेव्हा निसर्गाने तिच्या जखमी निर्माणकर्त्याबद्दल सहानुभूती व्यक्त केली आणि यहोवाच्या अपमानाचा बदला घेण्यासाठी देवाशी सहकार्य केले. फारोच्या हट्टी प्रतिकारामुळे संपूर्ण इजिप्त उजाड झाला. **{Lt209-1899.23}**

देवाला पृथ्वीच्या दूषित कंपनांचा अनुभव येत होता, आणि म्हणूनच त्याने सदोम आणि गमोरा आणि आजूबाजूच्या शहरांमधून ओरड ऐकली:

उत्पत्ति १८:२०-२१ आणि परमेश्वर म्हणाला, कारण सदोम आणि गमोराचा आक्रोश मोठा आहे आणि त्यांचे पाप खूप गंभीर आहे; (२१) मी आता खाली

> जाऊन पाहतो की त्यांनी पूर्णपणे पाप केले आहे का. त्याच्या ओरडण्यानुसार, जे माझ्याकडे आले आहे; आणि जर नाही, तर मला कळेल.

सदोम आणि गमोराच्या पापांमुळे निर्माण होणाऱ्या कंपनांचे रूपांतर मोठ्या आक्रोशात झाले. त्या शहरांखालील पृथ्वीच्या तीव्र बदललेल्या कंपनांमधून, देवाला असे वाटले की काहीतरी अतिशय त्रासदायक घडत आहे आणि ते लोक त्यांच्या अधर्माद्वारे स्वतःचा नाश करणार आहेत, याची त्यांना कल्पनाही नव्हती. त्या आक्रोशाच्या प्रतिध्वनीने आपल्या पित्याचे हृदय प्रचंड दुखावले:

> सैतानाचे काम माणसांच्या मनात संशय भरणे आहे. तो त्यांना देवाकडे कठोर न्यायाधीश म्हणून पाहण्यास प्रवृत्त करतो. तो त्यांना पाप करण्यास प्रवृत्त करतो आणि नंतर स्वतःला त्यांच्या स्वर्गीय पित्याकडे जाण्यासाठी किंवा त्याची दया जागृत करण्यासाठी खूप नीच मानतो. प्रभु हे सर्व समजतो. येशू त्याच्या शिष्यांना त्यांच्या गरजा आणि कमकुवतपणाबद्दल देवाच्या सहानुभूतीची खात्री देतो. एकही उसासा सोडला जात नाही, वेदना जाणवत नाहीत, दुःख आत्म्याला टोचत नाही, परंतु धडधड पित्याच्या हृदयात येते.
> {डीए ३५६.२}

आपल्या पित्याच्या कोमल हृदयासाठी सदोम आणि गमोराच्या भ्रष्टाचार आणि अधर्माची ती ओरड किती भयानक असेल, कारण एका नीतिमान माणसाच्या, हाबेलच्या हत्येमुळे, ज्यामुळे पृथ्वी गूंजली, देवाने काईनला हे म्हटले:

> उत्पत्ती :१०-१२ तो म्हणाला, "तू काय केलेस? तुझ्या भावाच्या रक्ताचा आवाज जमिनीतून मला ओरडत आहे. (११) आणि आता जमिनीने तुला शाप दिला आहे, ज्याने तुझ्या भावाचे रक्त तुझ्या हातातून घेण्यासाठी तोंड उघडले आहे; (१२) जेव्हा तू जमिनीची मशागत करशील तेव्हा ती तुला तिचे सामर्थ्य देणार नाही; तू पृथ्वीवर भटकणारा आणि भटकणारा होशील."

या शब्दांतून आपण पिता आणि त्याच्या पुत्राचे दुःख अनुभवू शकतो का? एका माणसाच्या पापामुळे निर्माण झालेले कंपने त्यांच्या हृदयात वेदनादायकपणे पोहोचले, तर मग अनेक शहरांच्या लोकसंख्येच्या संचित आणि केंद्रित पापांमुळे

कोणते वादळ निर्माण होऊ शकते? घनिष्ठ संबंधांच्या माध्यमातून मनुष्य आणि पृथ्वी यांच्यामध्ये, अनेक लोकांच्या अस्वस्थ विचार आणि भावनांमधूनही वादळ येऊ शकते. येशूला राजा बनवण्यास तो सहमत नव्हता म्हणून त्याचे शिष्य निराश झाले. थोड्या वेळाने काय घडले ते येथे आहे:

> त्यांचे विचार वादळी आणि अवास्तव होते, आणि प्रभूने त्यांना त्यांच्या आत्म्यांना त्रास देण्यासाठी आणि त्यांच्या मनांना व्यापण्यासाठी काहीतरी वेगळे दिले. जेव्हा लोक स्वतःसाठी ओझे आणि त्रास निर्माण करतात तेव्हा देव अनेकदा असे करतो. शिष्यांना त्रास देण्याची गरज नव्हती. आधीच धोका जवळ येत होता. एक हिंसक वादळ त्यांच्यावर ओढवत होते आणि ते त्यासाठी तयार नव्हते. **{DA 380}**

शिष्यांच्या वादळी विचारांमुळे आणि भावनांमुळे आजूबाजूच्या निसर्गात एक दृश्यमान अभिव्यक्ती निर्माण झाली आणि प्रभुने त्यांना त्याच्यावर विश्वास ठेवण्याचा धडा शिकवण्यासाठी या प्रक्रियेच्या विकासाची परवानगी दिली. मग त्या भ्रष्ट शहरांमधील हजारो नागरिकांच्या पापांमुळे कोणते वादळ निर्माण होऊ शकते, जेव्हा देवाने शेवटी त्यांच्या पापाचे नैसर्गिक परिणाम रोखणे थांबवले?

> पुन्हा एकदा घाई करण्याची गंभीर आज्ञा देण्यात आली, कारण ज्वलंत वादळ उशिरा येणार होते पण थोडे जास्त काळ राहणार होते. {पू. १६१.२}

> दैवी न्यायाचा वादळ फक्त याची वाट पाहत होते की हे गरीब पळपुटे लोक आपला जीव वाचवण्यासाठी पळून जावोत. {पीपी १६०.२}

हे घडत होते कारण त्याच्या आत्म्याद्वारे, ख्रिस्त, जो देवाचा शब्द आहे ज्याने तत्वे धारण केली आहेत, त्या लोकांच्या पापांमुळे पूर्णपणे वधस्तंभावर खिळला गेला होता आणि त्यांच्याद्वारे निर्माण झालेल्या त्या अराजकतेच्या सामर्थ्याला अडथळा आणणारे दुसरे काहीही नव्हते. शेवटी ख्रिस्त त्यांच्या थट्टा आणि भ्रष्ट वासनेची आग निसर्गाच्या घटकांद्वारे प्रकट होऊ देईल:

> ती एक प्रचंड गर्दी होती, तरुण आणि वृद्ध दोघेही अत्यंत वाईट वासनेने पेटलेले होते. **{PP 159}**

पण त्याचे शब्द ज्वालेवर तेल ओतण्यासारखे होते. त्यांचा राग वादळाच्या गर्जनासारखा बनला. {पू. १५९.२}

२ पेत्र ३:३-७ प्रथम हे जाणून घ्या की, शेवटच्या दिवसांत थट्टा करणारे लोक येतील, जे त्यांच्या स्वतःच्या वासनांप्रमाणे चालतील. (४) आणि म्हणतील, त्याच्या येण्याचे वचन कोठे आहे? कारण पूर्वज मेल्यापासून सर्व काही सृष्टीच्या सुरुवातीपासून जसे होते तसेच चालू आहे. (५) यासाठी ते स्वेच्छेने हे विसरतात की, देवाच्या वचनाने आकाश प्राचीन काळापासून होते आणि पृथ्वी पाण्यातून आणि पाण्यात उभी राहिली. (६) त्यावेळेचे जग पाण्याने भरून नष्ट झाले. (७) पण आताचे आकाश आणि पृथ्वी, त्याच वचनाने, न्यायाच्या आणि अधार्मिक लोकांच्या नाशाच्या दिवसासाठी अग्नीसाठी राखून ठेवले आहे.

खालील पुरातत्वीय माहिती आपल्याला त्या शहरांचा नाश थेट परमेश्वराकडून नव्हे तर त्यांच्या स्वतःच्या पापांमुळे कसा झाला याबद्दल अधिक माहिती देऊ शकते.

बायबलमध्ये मैदानातील शहरांवर आलेल्या आपत्तीचे सविस्तर वर्णन दिले आहे. त्या वर्णनात दोन हिब्रू वाक्ये आणि एक हिब्रू शब्द आहे जो घटना समजून घेण्यासाठी तपासला पाहिजे: गोप्रित वाएस, शहरांवर पडलेली सामग्री (उत्पत्ति १९:२४), हापाक, शहरांचे काय झाले (उत्पत्ति १९:२५), आणि किटोर हकीब्सन, अब्राहामने पाहिलेले (उत्पत्ति १९:२८). गोप्रित हा शब्द परदेशी उधार घेतलेला शब्द आहे, बहुधा तो अक्काडियन की/उब्रितु वरून आला आहे, ज्याचा अर्थ गंधकयुक्त तेल (काळा गंधक) आहे (जेन्ट्री १९९९). गोप्रित वाएस सोबत येणारा शब्द, फक्त "आणि आग" असा होतो. दुसऱ्या शब्दांत, सदोम आणि गमोरा आणि मैदानातील शहरांवर (झोअर वगळता) पडलेली सामग्री जळणारी पेट्रोलियम उत्पादने होती. हापाक या शब्दाचा अर्थ उलटणे किंवा उलथवणे असा होतो. जेव्हा अब्राहामने विनाशाच्या दृश्याकडे पाहिले तेव्हा त्याला मैदानाच्या भूमीतून धूर निघताना दिसला, केकितोर हकीब्सन, "भट्टीतून येणाऱ्या धुरासारखा." किब्सन म्हणजे मातीची भट्टी (वुड १९९२). मातीची भट्टीतून जाणारी हवा हवेच्या गरमीमुळे निर्माण होणाऱ्या सक्तीच्या

थेंबाद्वारे असे करते. भट्टीतून निघणारा धूर बाहेर पडण्याच्या नळीतून बाहेर पडून हवेत वर ढकलले जाते. अब्राहामने हेच पाहिले - मैदानाच्या भूमीतून धूर वर ढकलला जात होता. धुरासाठी वापरलेला शब्द, क्विटोर, हा सामान्य अग्नीतून येणाऱ्या धुरासाठी वापरला जाणारा शब्द नाही. उलट, तो एक जाड धूर आहे, यज्ञांमधून येणारा धूर. येथे काहीतरी अनैसर्गिक किंवा असाधारण नोंदवले गेले आहे हे स्पष्ट आहे.

http://www.biblearchaeology.org/post/2008/04/The-Discovery-of-the- *सदोम आणि गमोराची पाप-शहरे*.***aspx***

यावरूनच आमोस आणि पेत्र म्हणाले की, प्रभूने सदोम आणि गमोरा उलथून टाकले.

आमोस ४:११ देवाने सदोम आणि गमोरा यांचा नाश केला तसा मी तुमच्यातील काहींचा नाश केला. तुम्ही आगीतून बाहेर काढलेल्या काट्यासारखे होता; तरी तुम्ही माझ्याकडे परत आला नाहीत, असे परमेश्वर म्हणतो.

२ पेत्र २:६ आणि सदोम आणि गमोरा ही शहरे राखेत रूपांतरित करून त्यांचा नाश केला, आणि नंतर जे अभक्त जीवन जगतील त्यांच्यासाठी ती उदाहरणे ठरविली;

सदोमच्या लोकांनी सृष्टीवर लादलेल्या ओझ्याखाली देवाचा पुत्र आता प्रसूती वेदना सहन करू शकत नव्हता म्हणून हा पाडाव झाला.

रोम ८:२२ कारण आपल्याला माहीत आहे की, संपूर्ण सृष्टी आतापर्यंत कण्हत आहे आणि वेदना भोगत आहे.

सदोममध्ये जे घडले ते बळजबरीने किंवा कोणाच्याही हाताने घडले नाही.

विलापगीत **4:6** कारण माझ्या लोकांच्या कन्येच्या पापाची शिक्षा सदोमच्या पापापेक्षा मोठी आहे. सदोम एका क्षणात उद्ध्वस्त झाला आणि कोणीही तिच्यावर हात ठेवला नाही.

शहराचा नाश करण्यासाठी पाठवलेले दोन देवदूत

पृथ्वी स्वतःच डांबर फुटल्याने फुटली होती. पण देवदूतांनी लोटाला जे सांगितले ते आपल्याला कसे समजेल?

> उत्पत्ती **19:13** कारण आम्ही हे ठिकाण नष्ट करणार आहोत, कारण त्यांचा आक्रोश परमेश्वरासमोर खूप मोठा झाला आहे आणि परमेश्वराने आम्हाला ते नष्ट करण्यासाठी पाठवले आहे.
>
> देवदूतांनी लोटाला त्यांच्या कार्याचे उद्दिष्ट प्रकट केले.: “आम्ही हे ठिकाण नष्ट करू, कारण त्यांचा आक्रोश परमेश्वरासमोर खूप वाढला आहे; आणि परमेश्वराने आम्हाला ते नष्ट करण्यासाठी पाठवले आहे.” {पीपी १५९.३}
>
> येथे देवदूत त्यांना सोडून गेले आणि त्यांचे विनाशाचे काम पूर्ण करण्यासाठी सदोमला परत गेले. {पीपी १६०.२}
>
> लोत समृद्ध होऊन सदोममध्ये गेला; परंतु तो तेथून काहीही न घेता निघून गेला — एका देवदूताच्या हाताने— ज्या वेळी कोपाचा संदेश घेऊन आलेले दूत त्या आगरमय शहरावर अग्नीच्या ज्वाळा ओतण्यासाठी थांबले होते. त्या ज्वाळांनी सदोमचे सर्व रहिवासी भस्मसात होणार होते आणि त्या अत्यंत प्रिय शहराचे व त्याच्या उपनगरांचे मोहक सौंदर्य पूर्णपणे नष्ट होणार होते. ज्या स्थळाला देवाने एके काळी अत्यंत सुंदर बनवले होते, तेच ठिकाण आता उजाड, नीरस आणि आकर्षणरहित होणार होते. {१०MR २३६.१}

आपण दोन देवदूतांच्या वर्तनाची संपूर्ण कथा पाहण्याआधी, आत्मा कसा नाश पावतो याबाबत भविष्यवाणीच्या आत्म्याद्वारे दिलेले पुढील स्पष्टीकरण लक्षात ठेवू या:

<u>प्रत्येकाने आत्मा कशामुळे नाश पावतो हे समजून घेण्यासाठी बुद्धिमान असणे आवश्यक आहे. मनुष्याच्या विरोधात देवाने एखादा आदेश काढला आहे म्हणून आत्मा नाश पावत नाही</u>. देव मनुष्याला आध्यात्मिकदृष्ट्या आंधळं करत नाही. तो पुरेशी प्रकाश आणि पुरावे देतो, ज्यायोगे मनुष्य सत्य आणि असत्य यामधील फरक ओळखू

शकतो. पण देव मनुष्याला सत्य स्वीकारण्यासाठी जबरदस्ती करत नाही. तो त्याला चांगलं निवडायचं की वाईट, हे स्वातंत्र्य देतो. जर मनुष्य त्या पुराव्याला नकार देतो — जो त्याच्या विवेकबुद्धीस मार्गदर्शन करण्यासाठी पर्याप्त आहे — तर...

योग्य दिशा दाखवतो आणि एकदा वाईट निवडतो, तर तो दुसऱ्यांदा हे अधिक सहजपणे करेल. तिसऱ्यांदा तो आणखी उत्सुकतेने देवापासून दूर जाईल आणि सैतानाच्या बाजूने उभे राहण्याचा निर्णय घेईल. आणि या मार्गात तो वाईटात दृढ होईपर्यंत आणि त्याने ज्या खोट्या गोष्टीला सत्य म्हणून जपले आहे त्यावर विश्वास ठेवेपर्यंत तो चालू राहील. त्याच्या प्रतिकाराने त्याचे फळ मिळाले आहे. त्याच्या उदाहरणाद्वारे तो इतरांना देवाविरुद्धच्या प्रतिकाराच्या त्याच मार्गाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त करतो.
{Ms१२६-१९०१.२६}

या मजकुरातून असे दिसून येते की आत्म्याचा नाश नेहमीच वेळेवर प्रकाश नाकारल्यामुळे होतो. लोटने सदोमच्या रहिवाशांना जो प्रकाश देत होता तो त्याच्या तडजोड आणि त्या लोकांच्या संस्कृतीशी जुळवून घेण्यामुळे मोठ्या प्रमाणात कमी झाला होता. उदाहरणार्थ, आपल्या पाहुण्यांना वाचवण्याच्या प्रयत्नात, तो आपल्या मुली त्या दुष्ट लोकांना देऊन त्या बलिदान देण्यास तयार होता. कदाचित हे एक कारण आहे की लोट परमेश्वरावर पूर्णपणे विश्वास ठेवू शकला नाही:

> पण गोंधळलेल्या आणि घाबरलेल्या लोटने विनंती केली की त्याला जे करायचे होते ते तो करू शकत नाही कारण त्याला काही वाईट घडेल आणि तो मरेल. त्या दुष्ट शहरात राहून, अविश्वासाच्या भोवऱ्यात, त्याचा विश्वास मंदावला होता. स्वर्गाचा राजकुमार त्याच्या शेजारी होता, तरीही त्याने स्वतःच्या जीवनाची याचना केली जणू देव, ज्याने त्याच्यासाठी इतकी काळजी आणि प्रेम प्रकट केले होते, तो अजूनही त्याचे रक्षण करणार नाही. {पीपी १६१.१}

देवदूतांना ते काम पूर्ण करायचे होते जे लोट करू शकला नाही, देवाच्या नीतिमत्तेचे, पवित्रतेचे आणि पाप उघड करणाऱ्या प्रेमाचे अधिक संपूर्ण सादरीकरण करण्यासाठी. ही साक्ष त्यांच्या आत्म्यासाठी अग्नीसारखे काम करेल आणि जर त्यांनी देवाच्या गौरवाच्या या प्रकटीकरणासमोर पश्चात्ताप केला असता, तर त्या शहरांवरील न्यायदंड

रद्द झाला असता.

ते [दोन्ही देवदूत] त्याचे आतिथ्य नाकारत असल्याचे दिसून आले, ते म्हणाले, "नाही; पण आपण रस्त्यावरच राहू." या उत्तरात त्यांचा उद्देश दुहेरी होता - लोटच्या प्रामाणिकपणाची परीक्षा घेणे आणि सदोमच्या माणसांच्या चारित्र्याबद्दल अनभिज्ञ असल्याचे दाखवणे, जणू काही त्यांना वाटत होते की रात्री रस्त्यावर राहणे सुरक्षित होते. त्यांच्या उत्तरामुळे लोटला त्यांना जमावाच्या दयेवर न सोडण्याचा दृढनिश्चय झाला. त्यांनी नकार देईपर्यंत त्याने त्याचे आमंत्रण दाबले आणि त्याला त्याच्या घरी घेऊन गेला. {पू. १५८.३}

संध्याकाळी दोन अनोळखी लोक शहराच्या वेशीजवळ आले. ते रात्री मुक्काम करण्यासाठी आत येत असल्याचे दिसून येत होते. त्या नम्र प्रवाशांमध्ये दैवी न्यायाचे शक्तिशाली दूत कोण आहेत हे कोणीही ओळखू शकले नाही आणि समलैंगिक, निष्काळजी जमावाला स्वप्नातही वाटले नाही की त्याच रात्री या स्वर्गीय दूतांशी केलेल्या वागणुकीमुळे ते त्यांच्या गर्विष्ठ शहराचा नाश करणाऱ्या अपराधाच्या कळसापर्यंत पोहोचतील. पण एक माणूस असा होता ज्याने अनोळखी लोकांकडे दयाळूपणे लक्ष दिले आणि त्यांना आपल्या घरी आमंत्रित केले. लोटला त्यांचे खरे पात्र माहित नव्हते, परंतु सभ्यता आणि आदरातिथ्य त्याच्यासोबत नेहमीचे होते; ते त्याच्या धर्माचा एक भाग होते - अब्राहामच्या उदाहरणावरून त्याने शिकलेले धडे. जर त्याने सौजन्याची भावना विकसित केली नसती, तर तो सदोमच्या उर्वरित लोकांसह नष्ट होऊ शकला असता. अनेक घरांनी, अनोळखी व्यक्तीविरुद्ध आपले दरवाजे बंद करून, देवाच्या दूताला बंद केले आहे, जो आशीर्वाद, आशा आणि शांती आणला असता. {पू. १५८.१}

"त्यांनी [दोन देवदूतांनी] घराच्या दाराशी असलेल्या लहानमोठ्या सर्वांना आंधळेपणाने मारले: जेणेकरून ते दार शोधण्यात थकले." जर त्यांना दुहेरी अंधत्व आले नसते, हृदयाच्या कठोरतेला बळी पडले नसते, तर त्यांच्यावर देवाचा आघात त्यांना घाबरवला असता आणि त्यांच्या वाईट कामापासून दूर राहावे लागले असते. {पृष्ठ १५९.२}

आपण पाहतो की देवदूत सदोम शहरात माणसांच्या रूपात आले होते, त्यामुळे सदोमच्या माणसांनी त्यांच्याशी लैंगिक संबंध ठेवण्याच्या त्यांच्या दुष्ट अंतःकरणाची विकृती प्रकट केली. या माणसांवर आलेला अंधत्व हा पश्चात्ताप करण्याचा आणि ते जे करत होते ते थांबवण्याचा इशारा होता. पश्चात्ताप करण्यास नकार दिल्याने या माणसांना त्यांच्या अपराधाच्या कळसाला पोहोचवले आणि यामुळेच त्या शहराचा नाश झाला. शहरावर कोणताही हात टाकण्यात आला नाही, शहराच्या अस्वच्छतेनेच त्यांचा नाश केला. जेव्हा देवाची मुले सर्व माणसांप्रती आणि विशेषतः विश्वासाच्या घराण्यातील लोकांप्रती दया, दया आणि प्रेम प्रदर्शित करतात तेव्हा ते या वस्तुस्थितीची साक्ष देतात की "प्रभूचा नियम परिपूर्ण आहे, आत्म्याला बदलतो." देवाचा नियम पायदळी तुडवला जात आहे, त्याचे उल्लंघन केले जात आहे आणि तो शून्य केला जात आहे, त्यामुळे जग सदोमसारखे आणि जलप्रलयापूर्वीच्या जगासारखे होत आहे. धर्मत्यागी जगात, देवाच्या नियमांप्रती निष्ठा दर्शविणारे लोक असले पाहिजेत. देवाचा नियम मोडणाऱ्या आणि इतरांना त्याच्या नियमांचे उल्लंघन करण्यास शिकवणाऱ्यांमध्ये एक हताश संघ तयार होईल. ते देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांना विरोध करण्यासाठी आदेश देतील. "इस्राएलचा प्रकाश अग्नीसारखा असेल आणि त्याचा पवित्र देव ज्वालासारखा असेल; तो एका दिवसात त्याचे काटेरी झुडुपे आणि काटेरी झुडुपे जाळून खाऊन टाकेल; आणि त्याच्या जंगलाचे आणि त्याच्या सुपीक शेताचे वैभव, आत्मा आणि शरीर दोन्ही भस्म करेल; आणि ते ध्वजवाहक थकल्यासारखे होतील. {आरएच ऑगस्ट २०, १८९५, परिच्छेद १}

येथे एलेन व्हाईट यशयाच्या दहाव्या अध्यायातील उद्धरण देते जिथे असे दाखवले आहे की इस्राएलचा प्रकाश आणि पवित्र, जो स्पष्टपणे देव आहे, त्यांच्या पवित्र आणि प्रेमळ व्यक्तिमत्त्वाचा द्वेष करणाऱ्यांसाठी भस्म करणाऱ्या अग्नीत बदलतो. आपल्या पित्याच्या प्रेमाची ही आग आत्मा आणि शरीर दोन्ही भस्म करते, याचा अर्थ असा की त्याच्या प्रेमाच्या स्वभावाचे प्रकटीकरण त्यांच्या आत्म्यांना प्रचंड वेदना देते जे कायमचे त्यांच्या पापांना चिकटून राहण्याचा निर्णय घेतात.

> हे देवाच्या मनमानी शक्तीचे कृत्य नाही. त्याच्या दयेला नाकारणारे त्यांनी जे पेरले आहे तेच कापतात. देव जीवनाचा झरा आहे; आणि जेव्हा कोणी पापाची सेवा निवडतो तेव्हा तो देवापासून वेगळा होतो आणि अशा प्रकारे स्वतःला जीवनापासून वेगळे करतो. तो "देवाच्या जीवनापासून अलिप्त" होतो. ख्रिस्त म्हणतो, "माझा द्वेष करणारे सर्वजण मृत्यूवर

> प्रेम करतात." इफिसकर ४:१८; नीतिसूत्रे ८:३६. देव त्यांना काही काळासाठी अस्तित्व देतो जेणेकरून ते त्यांचे चारित्र्य विकसित करू शकतील आणि त्यांची तत्त्वे प्रकट करू शकतील. हे साध्य झाल्यावर, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निवडीचे परिणाम मिळतात. बंडखोरीच्या जीवनाद्वारे, सैतान आणि सर्व जे
>
> त्याच्याशी एकरूप होऊन स्वतःला देवाच्या सामंजस्यात नसलेले ठेवा.की त्याची उपस्थिती त्यांच्यासाठी भस्म करणारी अग्नी आहे. जो प्रेम आहे त्याचे तेज त्यांना नष्ट करेल. {DA 764.1}

देवदूतांना माहित होते की(,) सदोम आणि गमोराच्या रहिवाशांना दिलेले त्यांचे दयाळू आमंत्रण [स्ट्रॉन्ग्स एच२०१५] वळेल आणि त्यांना पूर्णपणे कठोर करेल आणि अशा प्रकारे त्यांचा नाश करेल, तरीही या शेवटच्या कठीण क्षणी त्यांना पश्चात्ताप करण्याची शेवटची संधी द्यावी लागली, त्याआधी ते सीमा ओलांडतील जिथे ते ती करण्याची क्षमता गमावतील. पश्चात्तापाची शेवटची संधी संपेपर्यंत प्रभु त्यांच्यासाठी दुःखाने वाट पाहत होता:

> २ पेत्र ३:९ काही लोक ज्याप्रमाणे विलंब मानतात, तसा प्रभू आपल्या वचनाविषयी विलंब करीत नाही; तर तो आपल्याविषयी सहनशील आहे; कोणाचाही नाश व्हावा अशी त्याची इच्छा नाही, तर सर्वांनी पश्चात्तापाकडे यावे अशी त्याची इच्छा आहे.

याचा अर्थ असा की(,) जेव्हा सदोम आणि गमोरा नष्ट होणार होते, तेव्हा कोणीही पश्चात्ताप करू शकत नव्हते. एलेन व्हाईट या स्थितीला "बंद दार" म्हणते आणि जसे आपण पाहणार आहोत, ती ते पूर्वेकडील आणि सदोम आणि गमोरा येथील रहिवाशांना लागू करते. पहिल्याबद्दल ती स्पष्टपणे सांगते:

> ते पश्चात्तापाने भरलेले आहेत, पण पश्चात्तापाने भरलेले नाहीत, द्वेषाने भरलेले आहेत आणि काही दुःखाने भरलेले आहेत, कारण खात्री त्यांच्या मनात नोहाच्या प्रवचनांना जिवंतपणे आणते. **{Ms17-1885.9}**

वरील उतारे दाखवतात की देवदूतांनी नव्हे तर सदोमच्या रहिवाशांनी देवदूताच्या गोड सुगंधाला मृत्यूचा सुगंध समजण्याचा निर्णय घेतला:

२ करिंथकर २:१४-१६ आता देवाचे आभार माना, जो ख्रिस्तामध्ये आपल्याला नेहमीच विजयी करतो आणि आपल्याद्वारे त्याच्या ज्ञानाचा सुगंध सर्वत्र प्रकट करतो. (१५) कारण आपण देवाला तारण पावलेल्यांमध्ये आणि नाश पावलेल्यांमध्ये ख्रिस्ताचा सुगंध आहोत. (१६) एकासाठी आपण मरणासाठी मरणाचा सुगंध आहोत आणि दुसऱ्यासाठी जीवनासाठी जीवनाचा सुगंध आहोत. आणि या गोष्टींसाठी कोण पुरेसे आहे?

बंद दार

अशाप्रकारे त्यांच्यासाठी परीक्षेचा काळ संपला, कारण त्यांनी स्वतःच पश्चात्ताप करण्यास नकार देऊन देवाच्या दयेचे दार बंद केले:

> त्यांच्या नाशाच्या आदल्या रात्री, मैदानातील शहरांनी आनंदाने गोंधळ घातला. लोटला त्याच्या भीती आणि इशाऱ्यांबद्दल थट्टा केली जात होती. पण हेच थट्टा करणारे लोक आगीत नष्ट झाले. त्याच रात्री सदोममधील दुष्ट, निष्काळजी रहिवाशांसाठी दयेचे दार कायमचे बंद झाले. **{5T 233.3}**

आणि दयेचे दार का बंद केले गेले? कारण सदोमचे रहिवासी दयाळू नव्हते आणि जसे त्यांनी इतरांचा न्याय केला होता तसेच त्यांनी स्वतःला दया प्राप्त करण्याच्या क्षमतेपेक्षा जास्त ठरवले.

> रोमकर १:३१-३२ अज्ञानी, करार मोडणारे, नैसर्गिक प्रेम नसलेले, निर्दयी, निर्दयी: (३२) ज्यांना देवाचा निर्णय माहीत आहे की, अशी कृत्ये करणारे मरणास पात्र आहेत, ते केवळ तेच करत नाहीत तर ते करणाऱ्यांवरही आनंद करतात.

> याकोब २:१३ कारण ज्याने दया केली नाही त्याचा न्याय दयेशिवाय होईल; आणि दया न्यायाविरुद्ध आनंद करते.

> त्या काल रात्रीला त्या आधीच्या इतर अनेक पापांपेक्षा मोठे पाप नव्हते; परंतु इतक्या काळापासून दुर्लक्षित असलेल्या दयेने अखेर त्याची विनंती थांबवली [ते आता अंधत्वात प्रतिबिंबित होताना पाहू शकत नाहीत]. सदोमच्या रहिवाशांनी दैवी सहनशीलतेच्या मर्यादा ओलांडल्या होत्या - "देवाच्या सहनशीलतेची आणि त्याच्या क्रोधाची [जेव्हा माणूस पूर्णपणे कठोर होतो] यांच्यातील लपलेली सीमा." सिद्दीमच्या दरीत त्याच्या सूडाची आग पेटणार होती. {पीपी १५९.२}

देव दार बंद करणारा नाही; कारण तो शेवटचा मानव जो पश्चात्ताप करू शकतो, तो स्वतःला कायमचे कठोर करेपर्यंत वाट पाहतो. पश्चात्ताप करण्याच्या देवाच्या

आवाहनांना नकार देऊन, मनुष्य दयेचे दार बंद करतो. अनुभव बंद दाराचा वापर सुरुवातीच्या ॲडव्हेंट चळवळीच्या काळात झाला, जिथे ज्यांनी दयेचा संदेश (ॲडव्हेंटिस्टांनी घोषित केलेले तीन देवदूतांचे संदेश) नाकारले त्यांनी स्वतःला अशा ठिकाणी ठेवले जिथे त्यांना परमपवित्र स्थानातून आलेल्या देवाच्या कृपेचा फायदा घेता आला नाही. तरीही काळाच्या शेवटी हा अनुभव पुन्हा येईल.

> नोहाच्या काळात एक बंद दार होते. सदोमच्या नाशात अविश्वासूंसाठी एक बंद दार होते, पण लोटसाठी एक उघडा दार होता. टायरच्या रहिवाशांसाठी एक बंद दार होते, जेरुसलेमच्या रहिवाशांसाठी अविश्वासूंसाठी एक बंद दार होते, पण नम्र, विश्वासू, देवाची आज्ञा पाळणाऱ्यांसाठी एक उघडा दार होते. काळाच्या शेवटी असेच होईल. जे तयार आहेत ते त्याच्यासोबत लग्नाला गेले आणि दार बंद झाले. **{Ms17- 1885.10}**

चौकशीच्या न्यायाच्या वेळी स्वर्गातील पुस्तकांमध्ये माहिती भरणे हे आपण कसे समजून घ्यावे हे ते आपल्याला दाखवते - स्वर्गातून पाठवलेल्या संदेशांबाबत त्यांच्या स्वतःच्या निवडीद्वारे, ते त्यांचे भाग्य ठरवतात; ते करणारा देव नाही. त्याच लेखात थोड्या वेळापूर्वी भविष्यवाणीचा आत्मा जलप्रलयापूर्वी जगणाऱ्या आणि सदोम आणि गमोरामध्ये राहणाऱ्या लोकांसाठी दार कसे बंद केले हे स्पष्ट करतो:

> देवाची दीर्घकाळची सहनशीलता थांबली होती, देवाच्या हिशोबाच्या पुस्तकातील संख्या जमा होत होत्या, अन्याय्यांचा प्याला भरला होता. त्यानंतर दया थांबली आणि न्यायाने सूडाची तलवार घेतली. दार बंद झाले, जगासाठी आशा मृत झाली; शेवटचा इशारा नाकारला गेला, सुवर्ण संधी गेली, कायमची गेली... **{म्हणजे १७-१८८५.८}**

त्यांनाच दयेचा आवाज ऐकू आला नाही कारण देव त्यांना मदत करू शकेल असा प्रकाश त्यांना पाठवू शकला नसता. हजार वर्षांनंतर न्याय कसा येईल याचे उदाहरण म्हणून सदोम आणि गमोरातील ही प्रक्रिया मांडली आहे. यहूदा १:७ तसेच सदोम व गमोरा आणि त्यांच्या सभोवतालची शहरे, ज्यांनी स्वतःला जारकर्माला वाहून घेतले आणि परक्या देहाच्या मागे लागले, त्यांना अनंतकाळच्या अग्नीचा शिक्षेचा अनुभव घेऊन उदाहरण म्हणून ठेवले आहे. सदोम आणि गमोराचा नाश आपल्यासाठी हे जग

आगीने कसे नष्ट होईल याचे प्रतीक आहे. **{CTr 80.2}**

दुष्टांचा शेवटचा नाश

सदोम आणि गमोराचा नाश हे जग कसे अग्नीने नष्ट होईल याचे एक उदाहरण आहे, म्हणून आपण निश्चितपणे जाणू शकतो की हजार वर्षांनंतर स्वर्गातून येणारा अग्नी पृथ्वीद्वारे आणि कदाचित आकाशाद्वारेच बाहेर पडणाऱ्या पदार्थांचा परिणाम म्हणून येतो, जसे की २रा पेत्र ३:७ मध्ये उल्लेख केला आहे - अब्जावधी दुष्ट लोकांच्या संचित अधर्माचा परिणाम जे देवाकडून दार उघडले असतानाही पश्चात्ताप करण्यास नकार देतात. नवीन यरुशलेमचे दरवाजे अगदी त्या बिंदूपर्यंत उघडे असतील जिथे ती विशाल सेना शहराकडे धावेल.

> शेवटी पुढे जाण्याचा आदेश दिला जातो आणि असंख्य सैन्य पुढे सरकते - पृथ्वीवरील विजेत्यांनी कधीही बोलावलेले नसलेले सैन्य, जसे की पृथ्वीवर युद्ध सुरू झाल्यापासून सर्व युगांचे एकत्रित सैन्य कधीही बरोबरी करू शकत नाही. सर्वात शक्तिशाली योद्धा, सैतान, व्हॅनचे नेतृत्व करतो आणि त्याचे देवदूत या अंतिम संघर्षासाठी त्यांच्या सैन्याला एकत्र करतात. राजे आणि योद्धे त्याच्या गाडीत आहेत आणि लोकसमुदाय मोठ्या संख्येने त्यांच्या नियुक्त नेत्याच्या नेतृत्वाखाली अनुसरण करतात. लष्करी अचूकतेने, सीरीज्ड रँक पृथ्वीच्या तुटलेल्या आणि असमान पृष्ठभागावरून देवाच्या शहराकडे जातात. येशूच्या आज्ञेने, नवीन जेरुसलेमचे दरवाजे बंद केले जातात आणि सैतानाच्या सैन्याने शहराला वेढा घातला आहे आणि सुरुवातीची तयारी केली आहे. **{GC 664.3}**

हे उघडे दार दाखवते की(,) पित्याचे हृदय नेहमीच त्याच्या मुलांसाठी उघडे असते आणि केवळ तेच त्यांच्या पश्चात्तापी अवस्थेतून ते बंद करतात. ख्रिस्ताने दार बंद करण्याची आज्ञा ही दया नाकारण्याच्या त्यांच्या निर्णयाचा आरसा आहे. दुष्ट लोक शहराजवळ येताच, ख्रिस्ताचे गौरव होते आणि त्याच्यापासून निघणारा प्रकाश शहरातील आणि पृथ्वीवरील सर्वांवर पसरतो.

> आता ख्रिस्त पुन्हा त्याच्या शत्रूंना दिसतो. शहराच्या अगदी वर, जळत्या

सोन्याच्या पायावर, एक उंच आणि उंच सिंहासन आहे. या सिंहासनावर देवाचा पुत्र बसला आहे आणि त्याच्याभोवती त्याच्या राज्याचे प्रजाजन आहेत. ख्रिस्ताचे सामर्थ्य आणि वैभव कोणतीही भाषा वर्णन करू शकत नाही, कोणतीही लेखणी चित्रित करू शकत नाही. सनातन पित्याचे वैभव त्याच्या पुत्राला व्यापून टाकत आहे. त्याच्या उपस्थितीचे तेज देवाच्या शहराला भरते आणि वेशींच्या पलीकडे वाहते, संपूर्ण पृथ्वीला त्याच्या तेजाने भरते. **{GC 665.1}**

शहराला भरणारा तोच तेजस्वी प्रकाश शहराबाहेरील दुष्टांवर पडतो. त्यांनी तुच्छ मानलेला वधस्तंभ त्याच्या सर्व वैभवात प्रकट होतो.

सिंहासनाच्या वर क्रॉस प्रकट झाला आहे; आणि एका विहंगम दृश्याप्रमाणे आदामाच्या प्रलोभनाचे आणि पतनाचे दृश्ये आणि मुक्तीच्या महान योजनेतील सलग पावले दिसतात. तारणहाराचा नीच जन्म; साधेपणा आणि आज्ञाधारकतेचे त्याचे सुरुवातीचे जीवन; यार्देनमधील त्याचा बाप्तिस्मा; अरण्यात उपवास आणि प्रलोभन; स्वर्गातील सर्वात मौल्यवान आशीर्वाद मानवांना उलगडणारी त्याची सार्वजनिक सेवा; प्रेम आणि दयेच्या कृतींनी भरलेले दिवस, पर्वतांच्या एकांतात प्रार्थना आणि जागृत राहण्याच्या रात्री; त्याच्या फायद्यांची परतफेड करणारे मत्सर, द्वेष आणि द्वेषाचे कट; संपूर्ण जगाच्या पापांच्या चिरडणाऱ्या ओझ्याखाली गेथशेमानेत भयानक, गूढ वेदना; खुनी जमावाच्या हाती त्याचा विश्वासघात; त्या भयानक रात्रीच्या भयानक घटना - त्याच्या सर्वात प्रिय शिष्यांनी सोडून दिलेला अविचारी कैदी, येरुसलेमच्या रस्त्यांवरून उद्धटपणे धावत होता; देवाच्या पुत्राला हन्नाससमोर आनंदाने उभे केले गेले, महायाजकाच्या राजवाड्यात, पिलाताच्या न्यायालयीन सभागृहात, भित्र्या आणि क्रूर हेरोदासमोर उभे केले गेले, त्याची थट्टा केली गेली, त्याचा अपमान केला गेला, त्याला छळण्यात आले आणि त्याला मृत्युदंड देण्यात आला - हे सर्व स्पष्टपणे चित्रित केले आहे. **{GC 666.3}** ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाच्या दृश्यांमुळे नीतिमान आणि दुष्ट दोघेही प्रभावित होतात किंवा वळतात.

ते भयानक दृश्य जसेच्या तसे दिसते. सैतान, त्याचे देवदूत आणि

त्याच्या प्रजेला त्यांच्या स्वतःच्या कामाच्या चित्रापासून वळण्याची शक्ती नाही. प्रत्येक कलाकाराला त्याने साकारलेली भूमिका आठवते. इस्राएलच्या राजाला नष्ट करण्यासाठी बेथलेहेमच्या निष्पाप मुलांना मारणारा हेरोद; बेकायदेशीर हेरोदिया, जिच्यावर योहान बाप्तिस्मा करणाऱ्याचे रक्त दोषी आहे; कमकुवत, वेळकाढू पिलात; थट्टा करणारे सैनिक; याजक आणि राज्यकर्ते आणि "त्याचे रक्त आमच्यावर आणि आमच्या मुलांवर असो!" असे ओरडणारा वेडा जमाव - हे सर्व त्यांच्या अपराधाची विशालता पाहतात. ते त्याच्या चेहऱ्याच्या दैवी वैभवापासून लपण्याचा व्यर्थ प्रयत्न करतात, सूर्याच्या तेजापेक्षा जास्त तेजस्वी होतात, तर मुक्त झालेले लोक तारणहाराच्या पायावर आपले मुकुट टाकतात आणि उद्गारतात: "तो माझ्यासाठी मरण पावला!" **{GC 667.2}**

दुष्टांनी देव दयाळू आहे या विश्वासाला नाकारले आहे, आणि त्यांनी स्वतःला सैतानाशी आणि प्रत्येक पापाला शिक्षा झालीच पाहिजे या त्याच्या मागणीशी जोडले आहे, त्यामुळे त्यांच्याविरुद्धचा त्यांचा न्याय देवाच्या नियमाद्वारे त्यांच्याकडे परत येतो.

मोठ्या वादाच्या सुरुवातीलाच सैतानाने घोषित केले होते की देवाचा नियम पाळता येत नाही, न्याय दयेशी विसंगत आहे आणि जर कायदा मोडला गेला तर पापीला क्षमा करणे अशक्य होईल. प्रत्येक पापाची शिक्षा भोगावीच लागते, असे सैतानाने आग्रहाने सांगितले; आणि जर देवाने पापाची शिक्षा माफ केली तर तो सत्य आणि न्यायाचा देव राहणार नाही. जेव्हा लोकांनी देवाचा नियम मोडला आणि त्याच्या इच्छेला आव्हान दिले, तेव्हा सैतानाने आनंद व्यक्त केला. त्याने घोषित केले की, कायदा पाळता येत नाही; माणसाला क्षमा करता येत नाही. कारण त्याच्या बंडानंतर त्याला स्वर्गातून हद्दपार करण्यात आले होते, त्यामुळे सैतानाने असा दावा केला की मानवजातीला देवाच्या कृपेपासून कायमचे दूर ठेवले पाहिजे. देव न्यायी असू शकत नाही, असे त्याने आग्रहाने सांगितले आणि तरीही तो पापी माणसावर दया दाखवू शकत नाही. **{DA 761.4}** स्वर्गाच्या सरकारविरुद्ध देशद्रोहाच्या आरोपाखाली संपूर्ण दुष्ट जग देवाच्या न्यायालयात उभे आहे. त्यांच्याकडे त्यांची बाजू मांडण्यासाठी

कोणीही नाही; त्यांच्याकडे सबब नाही; आणि त्यांच्यावर शाश्वत मृत्युदंडाची शिक्षा सुनावण्यात आली आहे. **{GC 668.2}**

देवाने दिलेली शिक्षा ही त्यांच्या स्वतःच्या विचारांचेच प्रतिबिंब आहे.

आता सर्वांना हे स्पष्ट झाले आहे की पापाचे वेतन उदात्त स्वातंत्र्य आणि शाश्वत जीवन नाही तर गुलामगिरी, नाश आणि मृत्यू आहे. दुष्टांना त्यांच्या बंडखोरीच्या जीवनामुळे काय गमावले आहे ते दिसते. गौरवाचे हे अतिरेकी आणि शाश्वत वजन त्यांना अर्पण करताना तुच्छ मानले जात होते; परंतु आता ते किती वांछनीय दिसते. "हे सर्व," हरवलेला आत्मा ओरडतो, "मी कदाचित मिळवले असते; पण मी या गोष्टी माझ्यापासून दूर ठेवण्याचा निर्णय घेतला. अरे, विचित्र मोह! मी शांती, आनंद आणि सन्मानाची बदली दुःख, बदनामी आणि निराशेसाठी केली आहे." सर्वांना दिसते की स्वर्गातून त्यांची बहिष्कार न्याय्य आहे. त्यांच्या जीवनाद्वारे त्यांनी घोषित केले आहे: "आम्हाला हा माणूस [येशू] आपल्यावर राज्य करणार नाही." **{GC 668.3}**

वाळूत लिहिताना ख्रिस्तासमोर उभे राहिलेल्या माणसांप्रमाणे, दुष्टांना त्यांच्या स्वतःच्या निर्णयाने मृत्युदंडाच्या पात्रतेनुसार दोषी ठरवले जाते.

योहान ८:९ ज्यांनी हे ऐकले, ते स्वतःच्या विवेकाने दोषी ठरले, आणि ज्येष्ठांपासून सुरुवात करून अगदी लहानापर्यंत एक एक करून निघून गेले.

योहान ५:२२ कारण पिता कोणाचाही न्याय करत नाही, तर त्याने सर्व न्याय करण्याचे काम पुत्रावर सोपवले आहे.

योहान ८:१५ तुम्ही मानवी न्यायाप्रमाणे न्याय करता; मी [ख्रिस्त] कोणाचा न्याय करीत नाही.

दुष्टांनी तारणहाराला नाकारल्यामुळे, आता त्यांना स्वतःच्या वधस्तंभावर खिळण्याचे स्वरूप अनुभवावे लागेल आणि त्यांच्या स्वतःच्या अपराधाने चिरडले जावे लागेल.

जे लोक इतक्या मुक्तपणे दिलेल्या दयेला नाकारतात, त्यांना त्यांनी

> ज्याचा तिरस्कार केला आहे त्याचे मूल्य कळेल. ख्रिस्ताने वधस्तंभावर सहन केलेल्या यातना त्यांना जाणवतील ज्या सर्वांना मुक्ती मिळेल. आणि त्यानंतर त्यांना कळेल की त्यांनी काय गमावले आहे - शाश्वत जीवन आणि अमर वारसा. **{RH** ४ सप्टेंबर १८८३**}**

म्हणून आपण पाहतो की, ख्रिस्ताला येरुसलेममध्ये वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते, तसेच सदोम आणि गमोराचे लोक त्यांच्या स्वतःच्या अपराधात मरण पावले आणि अशा प्रकारे ख्रिस्ताने त्यांच्यासोबत दुःख सहन केले आणि प्रकटीकरण ११:८ मध्ये सांगितल्याप्रमाणे सदोममध्ये वधस्तंभावर खिळण्यात आले. सदोम हे शाश्वत अग्नीचे उदाहरण आहे, दुर्दैवाने ख्रिस्त दुष्टांच्या मृत्यूमध्ये वधस्तंभावर खिळल्या जाणाऱ्या यातना सहन करेल. विजयाच्या वेळी दावीद आपला हरवलेला मुलगा अबशालोमसाठी रडला, त्याचप्रमाणे दावीदाचा पुत्र हरवलेल्यांसाठी दुःखी असेल. हा दिवस खूप दुःखाचा आहे आणि जेव्हा हा दिवस संपेल तेव्हा देव सर्व अश्रू पुसून टाकेल कारण पूर्वीच्या गोष्टी निघून गेल्या असतील.

दुष्टांच्या अनुभवाबद्दल, ते क्रोधाने भरलेले आहेत आणि आपत्तीचा दोष सैतानावर टाकण्याचा प्रयत्न करतात.

> सैतानाला देवाच्या न्यायाची कबुली देण्यास आणि ख्रिस्ताच्या सर्वोच्चतेपुढे झुकण्यास भाग पाडले गेले असले तरी, त्याचे चारित्र्य अपरिवर्तित राहिले आहे. बंडखोरीचा आत्मा, एका प्रचंड प्रवाहासारखा, पुन्हा बाहेर पडतो. उन्मादाने भरलेला, तो मोठ्या वादाला बळी न पडण्याचा निर्णय घेतो. स्वर्गाच्या राजाविरुद्ध शेवटचा हताश संघर्ष करण्याची वेळ आली आहे. तो त्याच्या प्रजेच्या मध्ये धावतो आणि त्यांना स्वतःच्या क्रोधाने प्रेरित करण्याचा आणि त्यांना त्वरित युद्धासाठी उद्युक्त करण्याचा प्रयत्न करतो. परंतु त्याने बंडखोरी करण्यास प्रवृत्त केलेल्या असंख्य लाखो लोकांपैकी, आता त्याचे सर्वोच्चत्व मान्य करणारे कोणीही नाही. त्याची शक्ती संपत आली आहे. दुष्ट लोक सैतानाला प्रेरित करणाऱ्या देवाच्या त्याच द्वेषाने भरलेले आहेत; परंतु त्यांना दिसते की त्यांचा खटला निराशाजनक आहे, ते यहोवाविरुद्ध विजय मिळवू शकत नाहीत. त्यांचा राग सैतानावर आणि फसवणुकीत त्याचे प्रतिनिधी असलेल्यांवर पेटला आहे. राक्षसांच्या

क्रोधाने ते त्यांच्यावर हल्ला करतात आणि त्यानंतर सार्वत्रिक संघर्षाचे दृश्य दिसते. **{4SP 487.1}** जगासाठी हा शेवटचा बंद दाराचा अनुभव आहे आणि त्या नकाराचा कंपनशील आक्रोश पृथ्वीवर प्रकट होईल. पृथ्वी आणि वरील वातावरणावर त्यांच्या प्रचंड दुष्टतेचा आरोप कोण मोजू शकेल? दुष्टांचा क्रोधच आग पेटवतो आणि सार्वत्रिक कलह निर्माण करतो.

प्रकटीकरण २०:९ आणि ते पृथ्वीच्या विस्तृत मैदानावर चाल करून गेले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला आणि प्रिय शहराला वेढा घातला, परंतु स्वर्गातून अग्नि खाली आला आणि त्यांना भस्म केले.

देवाकडून स्वर्गातून अग्नी खाली येतो.. पृथ्वी फाटली आहे. तिच्या खोलवर लपलेली शस्त्रे बाहेर काढली आहेत. प्रत्येक जांभई देणाऱ्या खंदकातून भस्म करणाऱ्या ज्वाला बाहेर पडत आहेत. खडकही पेटले आहेत. तो दिवस आला आहे जो भट्टीसारखा जळेल. मूलद्रव्ये, पृथ्वी देखील, तीव्र उष्णतेने वितळतात आणि त्यातील कामे जळून जातात. मलाखी ४:१; २ पेत्र ३:१०.
{जीसी ६७२.२}

प्रत्येक जांभई देणाऱ्या खड्ड्यातून बाहेर पडणारी आग म्हणजे हरवलेल्यांच्या हृदयात जळणाऱ्या ज्वलंत क्रोधाचा प्रतिध्वनीत स्पंदन आहे.

यहेज्केल **28:18** तू तुझ्या अनेक पापांनी आणि व्यापाराच्या दुष्टतेने तुझी पवित्र स्थळे अपवित्र केलीस; म्हणून मी तुझ्यामधून अग्नी काढीन, तो तुला जाळून टाकील आणि तुला पाहणाऱ्या सर्वांच्या देखत मी तुला जमिनीवर राखेत टाकीन.

मग सर्वांना, अगदी सैतानाला आणि दुष्टांनाही, हे स्पष्ट होईल की देवाचे निर्णय नीतिमान आणि चांगले आहेत कारण त्यांना खात्री पटेल की विश्वाचा शासक त्यांच्या स्वतःच्या निवडीच्या परिणामांनाच फळ देऊ देतो आणि त्यांना जमिनीवर आपटून थेट हस्तक्षेप करत नाही.

देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्यांसाठी अंधाराच्या साखळ्यांबद्दल आपण

वाचतो. आपण न मरणाऱ्या किड्याबद्दल आणि न विझणाऱ्या अग्नीबद्दल वाचतो. अशा प्रकारे प्रत्येकाचा अनुभव दर्शविला जातो जो त्याने स्वतःला पापी गुणांना जपणाऱ्या सैतानाच्या साठ्यात कलम करण्याची परवानगी दिली आहे. जेव्हा खूप उशीर होईल तेव्हा त्याला कळेल की पाप म्हणजे देवाच्या नियमाचे उल्लंघन आहे. त्याला कळेल की पापामुळे त्याचा आत्मा देवापासून दूर झाला आहे आणि देवाचा क्रोध त्याच्यावर राहतो. [पापीला समजते तसे देवाचे तोंड फिरवणे] ही एक अदृश्य आग आहे आणि त्यामुळे प्रत्येक पश्चात्तापी पापी नष्ट होईल. सैतान सतत लोकांना पापात ढकलण्याचा प्रयत्न करतो आणि जो स्वतःचे नेतृत्व करण्यास तयार असतो, जो त्याच्या पापांचा त्याग करण्यास नकार देतो आणि क्षमा आणि कृपेचा तिरस्कार करतो, त्याला त्याच्या मार्गाचे परिणाम भोगावे लागतील.

{एसटी १४ एप्रिल १८९८, परिच्छेद १३}

> श्रीमंती, शक्ती, प्रतिभा, वक्तृत्व, अभिमान, विकृत तर्क आणि आवड हे सैतानाचे एजंट म्हणून रुंद रस्ता आकर्षक बनवण्याचे आणि त्यावर मोहक फुले पसरवण्याचे काम करतात. परंतु जगाच्या उद्धारकर्त्याविरुद्ध त्यांनी उच्चारलेले प्रत्येक शब्द त्यांच्यावर परत प्रतिबिंबित होतील आणि एके दिवशी त्यांच्या दोषी आत्म्यात वितळलेल्या शिशासारखे जळतील. ते थोर देवाला स्वर्गाच्या ढगांमध्ये शक्ती आणि महान वैभवाने येताना पाहतील तेव्हा ते भय आणि लज्जेने भारावून जातील. मग देवाच्या पुत्राच्या विरुद्ध स्वतःला वर उचलणारा धाडसी विरोधक स्वतःला त्याच्या चारित्र्याच्या खऱ्या काळोखात पाहेल. ज्यांचे चारित्र्य पापाने रंगलेले आहे त्यांना देवाच्या पुत्राच्या अवर्णनीय वैभवाचे दर्शन अत्यंत वेदनादायक असेल. ख्रिस्तापासून निघणारा शुद्ध प्रकाश आणि वैभव पश्चात्ताप, लज्जा आणि दहशतीला जागृत करेल.”
> **{संघर्ष 87.1}**

आणि म्हणून महान वाद संपला आणि पाप आणि पापी राहिले नाहीत. तरीही आपण पाहतो की या सर्वांमध्ये देव आणि त्याच्या पुत्राने कोणतीही हिंसा केली नाही.

सदोमच्या नाशाचा संदर्भ

सदोम आणि गमोराच्या गोष्टीकडे परत येताना आपल्याला दिसून येते की(,) शहर उलथवून टाकण्यासाठी पाठवलेल्या देवदूतांनी देवाच्या प्रेमाच्या स्वरूपाचे प्रकटीकरण करून सदोमच्या लोकांना त्यांच्या दुष्टतेपासून वळण्याचे आवाहन केले. फारोप्रमाणे ज्याने मोशे आणि अहरोन यांच्याद्वारे देवाने इस्राएलला जाऊ देण्याच्या आवाहनांना आपले हृदय कठोर केले, सदोमच्या लोकांनी त्यांना दिलेल्या दयेच्या शेवटच्या संदेशाला विरोध केला आणि या शहरांनी दार बंद केले. "परमेश्वर हस्तक्षेप करेल" हा मार्ग आहे:

> सदोम आणि गमोराच्या नाशात, आपण पाहतो की प्रभु हस्तक्षेप करेल; स्वर्गातून अग्नी खाली आला आणि या दुष्ट शहरांचा नाश केला. वेळोवेळी प्रभूने त्याच्या कार्याची पद्धत प्रकट केली आहे. पृथ्वीवर काय घडत आहे याची त्याला जाणीव आहे. आणि जेव्हा संकट येते तेव्हा तो स्वतःला प्रकट करतो आणि सैतानाच्या योजना पूर्ण होण्यास अडथळा आणतो. त्याने अनेकदा राष्ट्रांसोबत, कुटुंबांसोबत आणि व्यक्तींसोबतच्या गोष्टींना संकटात आणू दिले आहे, जेणेकरून त्याचा हस्तक्षेप चिन्हांकित होऊ शकेल... **{TSA 52, 53}**

देव आपल्याला वाचवण्यासाठी आणि आपल्या स्वतःच्या कृती आणि विचारांच्या आत्म-विनाशकारी परिणामांपासून दूर करण्यासाठी हस्तक्षेप करेल. तो आपल्याला मारून "हस्तक्षेप" करत नाही, कारण त्याला तसे करण्याची गरज नाही - आपला

स्वतःचा शारीरिक स्वभाव आपल्याला विनाशाकडे नेतो, त्याला देवाकडून सक्रिय हस्तक्षेपाची आवश्यकता नाही. तरीही आपल्या पतित स्वभावामुळे, आपण वरील विधाने वाचतो जसे की देव अग्नी पाठवून हस्तक्षेप करतो, जेव्हा उतारा स्पष्टपणे सांगतो की तो "सैतानाच्या योजना पूर्ण करण्यात अडथळा आणण्यासाठी" हस्तक्षेप करतो किंवा हस्तक्षेप करतो. तो आपल्याला वाचवण्यासाठी हस्तक्षेप करतो आणि आपण आपल्या नाशाच्या जितके जवळ येऊ तितकेच तो आपल्याला वाचवण्यासाठी हस्तक्षेप करण्याचा प्रयत्न करेल. परंतु देव आपल्या स्वतःच्या आत्म्याच्या नशिबाबद्दलच्या आपल्या निर्णयाचा आदर करेल, जरी तो त्याचे हृदय तोडतो, त्याच्या पुत्राला त्रास देतो आणि त्याच्या निर्मितीला "कण्हतो आणि वेदना देतो". रोम ८:२२.

या दुष्ट शहरांतील लोकांच्या निर्णयाच्या दृढतेमुळे सदोममधून एक आक्रोश झाला जो वातावरणात कंप पावला आणि या शापित आक्रोशाने शहरे जाळून टाकली आणि त्यामुळे लोट आणि त्याच्या मुली असे काही पुरुष उरले.

प्रेषित पौल हा क्रम सांगतो: रोमकर १:२६-३२ या कारणास्तव देवाने त्यांना वाईट वासनेच्या स्वाधीन केले; कारण त्यांच्या स्त्रियांनीही नैसर्गिक वापर सोडून दिला आणि ते एकमेकांच्या वासनेत जळून गेले; पुरुषांनी पुरुषांसोबत अनुचित काम केले आणि त्यांच्या चुकीमुळे त्यांना योग्य ते फळ मिळाले. (२८) आणि देवाला त्यांच्या ज्ञानात ठेवण्यास त्यांना आवडत नसले तरी, देवाने त्यांना अशुद्ध मनाच्या स्वाधीन केले, जेणेकरून ते सोयीस्कर नसलेल्या गोष्टी करू शकतील; (२९) सर्व प्रकारच्या अनीति, जारकर्म, दुष्टता, लोभ, द्वेष, मत्सर, खून, वादविवाद, कपट, द्वेष यांनी भरलेले; कुजबुजणारे, (३०) निंदा करणारे, देवाचा द्वेष करणारे, द्वेष करणारे, गर्विष्ठ, बढाई मारणारे, वाईट गोष्टींचा शोध लावणारे, आईवडिलांची आज्ञा न मानणारे, (३१) समज नसलेले, करार मोडणारे, नैसर्गिक प्रेम नसलेले, निर्दयी, निर्दयी: (३२) ज्यांना देवाचा न्याय माहीत आहे की, अशी कृत्ये करणारे मरणास पात्र आहेत, ते केवळ तसेच करत नाहीत तर ते करणाऱ्यांवरही त्यांना आनंद होतो.

रोमकर १:२६-३२ आणि यशया २४:५-६ मध्ये संबंध आहे.

> यशया २४:५-६ पृथ्वी तिच्या रहिवाशांमुळे भ्रष्ट झाली आहे; कारण त्यांनी कायदे मोडले आहेत, नियम बदलले आहेत, सार्वकालिक करार मोडला आहे. (६) म्हणून शापाने पृथ्वी गिळंकृत केली आहे, आणि त्यात राहणारे लोक उजाड झाले आहेत; म्हणून पृथ्वीवरील रहिवासी जाळले गेले आहेत

आणि थोडेच लोक शिल्लक आहेत.

जे लोक खून, मत्सर, लोभ, पालकांची अवज्ञा इत्यादींद्वारे कायद्यांचे उल्लंघन करतात आणि शाश्वत करार देखील मोडतात, तेच पृथ्वीला अपवित्र करतात जेणेकरून पृथ्वीवरील रहिवासी जाळले जातील. हे लोक इतरांबद्दल दयाळू नाहीत कारण त्यांना देवाकडून दया मिळण्याची अपेक्षा नाही आणि अशा प्रकारे ते दयेच्या सर्व आमंत्रणांचे दरवाजे बंद करतात.

प्रत्येक माणसाभोवती असलेल्या वातावरणामुळेच हवेत व्यभिचार, दुष्टता, लोभ, द्वेष, मत्सर, खून, वादविवाद, कपट आणि वरील यादीतील इतर सर्व गोष्टींच्या विषारी प्रभावांनी भरलेले होते. म्हणूनच देवाने शेवटी या शहरांना त्यांच्या स्वतःच्या कृतींचे परिणाम भोगण्याची परवानगी दिली आणि पृथ्वीलाच त्यांना जमिनीतून बाहेर काढण्याची परवानगी दिली (लेवीय १८:२५).

> प्रत्येक माणसाच्या विचारांचा आणि कृतींचा प्रभाव त्याच्याभोवती एका अदृश्य वातावरणासारखा असतो, जो त्याच्या संपर्कात येणारे सर्वजण नकळतपणे श्वास घेतात. हे वातावरण अनेकदा विषारी प्रभावांनी भरलेले असते आणि जेव्हा ते श्वासात घेतले जातात तेव्हा नैतिक अध:पतन हा निश्चित परिणाम असतो. **{5T 111.1}**

त्या शहरात पाठवलेले देवदूत स्वतः शहराचा नाश करण्यासाठी पाठवले गेले नव्हते, तर सदोमच्या रहिवाशांनी त्या देवदूतांप्रती दाखवलेल्या प्रतिक्रियेमुळे त्यांच्या स्वतःच्या चेहऱ्यावर दयेचे दार बंद झाले कारण त्यांचा दयेवर विश्वास नव्हता.

> स्वर्गीय दरबारातून देवदूत पाठवले जातात, नाश करण्यासाठी नाही, परंतु संकटात सापडलेल्या आत्म्यांचे रक्षण करण्यासाठी, हरवलेल्यांना वाचवण्यासाठी, भरकटलेल्यांना परत देवाच्या कळपात आणण्यासाठी. **{RH** मे १०, १९०६**}**

हे देवदूत सदोममधील हरवलेल्या रहिवाशांना वाचवण्यासाठी गेले आणि त्यांनी भटकलेल्यांच्या हृदयांवर काम करण्याचा आणि त्यांना परत देवाच्या कळपात आणण्याचा प्रयत्न केला. त्याऐवजी त्यांनी त्यांची अंतःकरणे कठोर केली आणि अशा प्रकारे त्यांना वाचवण्याच्या उद्देशाने देवदूतांच्या कार्याद्वारे, या शहरांमधील रहिवाशांचा नाश झाला - जसे फारोने मोशेने इस्राएलला जाऊ देण्याच्या आवाहनाला विरोध करून इजिप्तचा नाश केला.

म्हणून या अभ्यासाच्या प्रकाशात आपल्याला एक पर्याय निवडायचा आहे. एकतर आपण त्या शहरांचा थेट निर्णायक म्हणून आपल्या पित्याला दोष देण्याचा निर्णय घेऊ, किंवा सदोम आणि गमोरावर आलेल्या न्यायदंडातून आपल्याला शिकता येणारा सर्वात मोठा धडा मिळेल, म्हणजे आपले विचार, आपले शब्द आणि आपली कृती ही

निसर्गात प्रकट होणारी निश्चित कापणी देणारी बियाणे आहेत हे समजून घेणे. म्हणून आपण विचारूया आणि स्वतःला नम्र आणि सौम्यतेने भरूया. ख्रिस्ताचा आत्मा जो विश्वाच्या संपूर्ण निर्मितीसह कायमचा शांतीत राहील.

सदोम आणि गमोराचा आक्रोश

सदोम आणि गमोराचा नाश ही बायबलमधील एक महत्त्वाची गोष्ट आहे, जी लोक देवाला शरण जाण्यास सतत नकार देणाऱ्यांचा नाश कसा करतात हे दाखवण्यासाठी वापरतात. स्वर्गातून येणारा अग्नी म्हणजे देव स्वतः त्या दुःखी पापी लोकांचे जीवन संपवण्यासाठी अग्नीचा क्रोध ओतत आहे, जे स्वतःसाठी ओझे होते, आणि जगात दुष्ट प्रभाव पाडत होते.

पण सदोमच्या संदर्भात प्रकटीकरणातील शब्दांचा अर्थ काय आहे?

> **Rev 11:8** आणि त्यांचे मृतदेह मोठ्या शहराच्या रस्त्यावर पडतील. त्या शहरांना आध्यात्मिक अर्थाने सदोम आणि इजिप्त असे म्हणतात. जिथे आपल्या प्रभूला वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते.

सदोममध्ये ख्रिस्ताला कसे वधस्तंभावर खिळण्यात आले? सदोममध्ये नाश झालेल्या सदोममधील दुष्ट लोक नव्हते का? आपल्यापैकी बरेच जण असा विचार करण्याच्या सापळ्यात अडकले असतील की ख्रिस्ताला देवाने मारले आणि सदोममध्ये दुःख दिले, जेव्हा ख्रिस्ताला आध्यात्मिकरित्या वधस्तंभावर खिळण्यात आले होते?

> "आणि ज्यांनी त्याला भोसकले त्यांनाही." हे शब्द केवळ त्या लोकांना लागू होत नाहीत ज्यांनी ख्रिस्ताला कॅल्व्हरीच्या वधस्तंभावर टांगताना भोसकले होते, तर आज जे वाईट बोलून आणि चुकीच्या कृत्यांनी त्याला भोसकत आहेत त्यांनाही लागू होतात. दररोज तो वधस्तंभाच्या यातना सहन करतो. दररोज पुरुष आणि स्त्रिया त्याचा अपमान करून, त्याची इच्छा पूर्ण करण्यास नकार देऊन त्याला भोसकत आहेत. **{ST**, जानेवारी २८, १९०३ परि. ८**}**

ही गोष्ट महत्त्वाची आहे कारण ती १००० वर्षांच्या शेवटी सदोमने अनंतकाळच्या अग्नीचा सूड घेतल्याबद्दल काय घडेल याचे उदाहरण मांडते. (यहूदा १:७)